

FABULEUS Op zoek naar de magie van het moment

HERMAN
VAN
ROMPUY
SCHREEF
EEN
HAIKU
VOOR
VETO

OOK UGENT DENKT AAN BEURS

Door geldgebrek heeft de Vrije Universiteit Brussel vorige week leningen uitgegeven op de beurs. Ook de Universiteit Gent denkt er aan.

"Het water staat sommige universiteiten aan de lippen," laat Rik Torfs weten.

PJOTR HUBIN EN RODERIK DE TURCK

Vrijdag 30 oktober 2015. Paul De Knop, rector van de Vrije Universiteit Brussel (VUB) luidt de bel op de beurs. De VUB heeft obligaties uitgegeven, een soort lening die verhandelbaar is voor beleggers, om een nieuw bouwproject te kunnen financieren.

"De UGent zal binnenkort wellicht dezelfde stap nemen"

JEROEN VANDEN BERGHE,
LOGISTIEK BEHEERDER UGENT

Voordelig

Hoewel de VUB op verschillende media de eerste universiteit op de beurs genoemd wordt, is het idee van obligaties als manier om extern geld op te halen ook andere

VORIGE WEEK
GAF DE VUB
OBLIGATIES
UIT OM UIT-
BREIDING TE
FINANCIËREN

Paul De Knop

universiteiten niet vreemd. "Momenteel heeft de UGent geen enkele lopende lening," vertelt Jeroen Vanden Berghe, logistiek beheerder van de UGent. "Wat we vandaag wel doen, is onze historische reserves aanspreken." Deze reserves zullen echter tegen 2018-2019 grotendeels opgebruikt zijn, gaat Vanden Berghe verder.

De historische lage rentevoeten maken de obligatietechnieken zeer voordelig. "Het zou dus een beetje stom zijn om er geen gebruik van te maken. In oktober hebben we van onze raad van bestuur goedkeuring gekregen om deze technieken te bestuderen en daarop, als die gunstig is, ook in te tekenen," vertelt Vanden Berghe. "We zullen dus binnenkort wellicht dezelfde stap nemen," besluit de logistiek beheerder.

Probleem door overheid

Het fundamentele probleem ligt echter bij de overheid, verduidelijkt Vanden Berghe: "De investeringstoelage voor universiteiten is te laag: we kunnen met de beschikbare middelen ons patrimonium, onderzoek, studentenhuysvesting en andere zaken niet meer financieren." Extern geld is dus noodzakelijk.

Ook Rik Torfs, rector van de KU Leuven, ziet het probleem: "Als het onderwijs armlastig begint te worden, is dat toch het begin van een diepere maatschappelijke crisis." In een gezamenlijk memorandum voor de verkiezingen van 2014 werden de besparingen reeds aangeklaagd, maar de financiële situatie van ons land is sindsdien niet rooskleuriger geworden, gaat de rector verder. "Het verdwijnen van de historische reserves bij de UGent moet toch een signaal zijn om met de besparingen te stoppen."

Onafhankelijkheid bedreigd

"Met alle respect voor de pistes die collega's kiezen, maar ik vind niet dat het de juiste weg is die je als universiteit, als autonome instelling, moet uitgaan." Zelfs met de zekerheid van de garanties die gepaard

RAAD VAN
BESTUUR UGENT,
OVERWEEGT UITGAVE
VAN OBLIGATIES

Anne De Paep

"Armlastig onderwijs is het begin van een diepere maatschappelijke crisis"

RIK TORFS,
RECTOR KU LEUVEN

gaan met obligaties, vindt Torfs dat men moet opletten dat het niet het begin is van een evolutie die niet wenselijk is. "En dan is het beter gewoon niet met die evolutie te beginnen."

Ook Olivier Goessens, voorzitter van COMAC aan de VUB, is ongerust. "Door een beroep te doen op privé-investeerdere, zal de invloed van de privésector steeds groter worden." Goessens haalt ook het fenomeen van gesponsord onderzoek aan. Ook hier wordt door een beroep op privé-gelden het financiële tekort opgelost. Het onderzoek wordt dus niet meer aan de maatschappij gegeven en publiek gemaakt, maar is voor de hoogste bidder.

Lees vervolg op pagina 3.

“ Een studenten-blad
Nu vallen de bladeren
Veto valt nimmer ”

INTERNATIONAAL

Is WO III mogelijk?

6

SOCIAAL

LINKS &
RECHTS

8

STUDENT

Alma: SOS fuifzaal

13

CULTUUR

LUCA drama

16

Opinie

Splinter

Constructieve Kost

Een goede nachtrust is essentieel. Dat heeft elke student(e) al wel door, mag ik toch hopen. Recentelijk is dat besef ook doorgedrongen bij de VRT. U kent die instelling wel; gefinancierd met belastinggeld brengt zij nieuws en ontspanning op de buis voor televisiekijkend Vlaanderen. Gelukkig maar.

Nu is het zo dat we in Vlaanderen niet moeten klagen. Zenders genoeg, en de enkeling die twee woorden Frans begrijpt, ziet zijn televisieaanbod plots verdubbeld. Desondanks is het voor de meerwaardezoeker geen sinecure om een diepgravend programma te vinden. Een debat bijvoorbeeld. De spreekwoordelijke speld vind je sneller in een hooiberg dan in het huidige overaanbod aan grappige, geestige en goedlachse avondprogramma's. Gelukkig is er nog Canvas. Excuseer, een lapsus: *was* er Canvas. Onder impuls van de marktlogica en door het hopeloos achterna hollen van de nieuwste journalistieke tendens uit het hoge noorden, is Canvas nu ook ten grave gedragen. Ik verklaar me nader.

De kijkcijfers vallen al jaren tegen. Gevolg: *De Canvascrack* en *Man over boek* verdwijnen, een grondige herstructurering dringt zich op en *Reyers Laat* mag ook de pijp aan Maarten geven. En ik die dacht dat de VRT gesubsidieerd werd om een gevarieerd aanbod te brengen en minder afhankelijk te zijn van de marktcijfers. Want wat is het alternatief? Nog een quiz van kleuterklasniveau of een talkshow met een hyperactieve presentator en twee volledig onbekende gasten die hun constructieve levensproject komen meedelen? Zo komen we bij het nieuwste stokpaardje van de VRT: constructieve journalistiek. Het nieuwe dogma luidt kort en krachtig: journalistiek moet mensen verbinden. Meer valt daar niet over te zeggen. En ik die wederom fout zit, want ik dacht toch wel dat journalistiek de feiten moest weergeven en zo nodig duiden en contextualiseren. Integendeel, Constructief (met een hoofdletter, jawel) is vandaag het nieuwe mantra. Scherp en kritisch zijn zo achterhaald.

Welnu, het nieuwe Canvas wil met programma's zoals *De Afspraak* meer kijkers lokken (helaas!) en met *Terzake* willen ze de constructieve toer op. Geen debat meer tussen twee tegengestelde visies. Daar leer je toch niets uit en de burger is tevens te zwakbegaafd om argumenten tegen elkaar af te wegen. Een fluwelen aanpak eerder, een *tête-à-tête* met de journalist, een vraagje hier en daar en nog eens lachen in de camera. Want na zo'n constructief gesprek slaapt u toch veel beter. Een scherp debat voor het slapengaan, mijn God nee, je zou eens kunnen gaan piekeren over die argumenten in je bed.

De VRT heeft dus het beste met ons voor. Voorgekauwde, constructieve kost voor het slapengaan. Een redetwist is uit den boze. Als u het mij vraagt een fundamentele onderschatting van de burger. En totaal geen aandacht voor de nobele kunst van de *eloquentia*. Maar goed, ik slaap in ieder geval veel beter. U toch ook?

JENTE VAN LINDT

Een Splinter bevat een persoonlijke mening van de schrijver. Ze bevat niet de mening van de redactie.

Cartoon van de week

Deze week werpt Pjotr Hubin een blik op de actualiteit.

Editoriaal

Linkse ratten, rechtse zakken

De werkelijkheid is een complex beestje. Moeilijke, maatschappelijke thema's reduceren we keer op keer tot simpele zwart-witdiscussies. Leuk politiek theater, dat zeker. Niet echt productief als je enige vooruitgang wil boeken in maatschappelijke discussies. Voorbij onze obsessie met gemakzuchtige categorieën en eindeloze wij-zijverhalen, ligt een ontwapenende vaststelling: we verdienen niet beter dan de onliners die politici ons voorschotelen.

Dat geldt ook voor politiek "links" en "rechts". In "Politiek Vocabularium" (zie pag. 8) vertellen enkele experts waarom die concepten überhaupt nog een toekomst hebben in de 21ste eeuw. Grappig, want het onderscheid dateert van de *Assemblée Nationale*, zeg maar het parlement *avant la lettre* van na de Franse Revolutie.

De termen links en rechts lijken ondertussen lege dozen. Een nuttige en gevaarlijke handigheid voor zij die politiek niet aandachtig volgen. We benoemen immers onze politieke voorkeuren en die van anderen liefst zo eenvoudig mogelijk. Simplistisch en wars van enige meerwaarde.

"Links komt steeds meer te staan voor vrijdenken, tolerantie en multiculturaliteit. Rechts ijvert voor orde in de samenleving, nationale eenheid en wil migranten niet opnemen," vat Dick Houtman (KU Leuven) het onderscheid sober samen.

Korter door de bocht: voor een linkse rat is alles wat rechts is asociaal en racistisch. Voor een rechtse zak heeft alles wat links is, een zweem van onverdomde fascinatie voor Mao en een obsessie met strakke gelijkheid. Het linkse monopolie op solidariteit wisselt af met het rechtse alleenrecht op economische groei. Alsof beiden niet te combineren vallen.

De collectieve fobie voor een diepgaandere analyse verziekt ondertussen ieder maatschappelijk debat. Het zou komisch zijn, ware het niet zo frustrerend. Links en rechts zijn gepromoveerd tot zowel scheld- als geuzenamen.

Discussies rond een universiteit die naar de beurs trekt (zie pag. 1 & 3), de waarschijnlijkheid van een Derde Wereldoorlog (zie pag. 6) of het engagement van Amnesty International (zie pag. 7) zijn niet te herleiden tot een simpele links-rechtsvraag. Toch doen velen het. Alsof het kortzichtige genot

van de afwimpeling belangrijker is dan enige inhoudelijke relevantie.

Links en rechts leiden niet zelden tot een belachelijke, inhoudsloze en schadelijke karikatuur. Eigenschappen als tolerantie en een gevoel voor nationale eenheid tegenover elkaar plaatsen en op een eendimensionale as schalen, is volledig absurd. Aspecten die vandaag worden toegeschreven aan links en rechts hoeven elkaar helemaal niet uit te sluiten. Je vindt ze op een complexe manier en in veel gradaties bij veel mensen tegelijk terug.

Daarom, aan aanhangers van beide concepten: trek het debat open, laat die obsessie met categorieën vallen en stop met de door jullie zelf toegeschreven eigenschappen te monopoliseren. Zie de complexiteit in jezelf en de ander, mensen zitten ingewikkelder in elkaar dan we durven toegeven. De werkelijkheid is namelijk een complex beestje.

RODERIK DE TURCK EN SIMON GRYMOPREZ

Hoofdredacteur en Redacteur Sociaal. Het editoriaal bevat een mening die gedragen wordt door de redactie.

UNIVERSITEITEN TREKKEN NAAR BEURS VOOR BROODNODIGE CENTJES

Vervolg van voorpagina.

“Gelukkig is het in België nog illegaal voor een universiteit om aandelen uit te schrijven,” gaat Goessens verder, “maar ik denk dat eerder de legaliteit dan de ideologie nu de VUB nog tegenhoudt.” Voor Goessens draagt de VUB door de obligatie-uitgifte uit dat privatisering moet kunnen en het is vooral deze ideologische keuze die hem

“Eerder legaliteit dan ideologie houdt de VUB nog tegen”

OLIVIER GOESSENS,
VOORZITTER COMAC AAN DE VUB

verontrust.

Door deze keuze verdwijnt volgens Goessens bovendien een kritische stem uit het debat over de besparingen op het hoger onderwijs. “Men stelt gewoon: als het niet van de overheid

komt, dan zoeken we het wel in de privé. Op die manier kan de minister heel makkelijk haar besparingen doorvoeren.”

Enkel lening

Nick Van Craen, algemeen beheerder van de VUB, ontkent echter dat de obligatie-uitgifte een reactie zou zijn op een tekort aan middelen vanuit de overheid. “Het geld wordt uitsluitend gebruikt voor het bouwproject.” De obligaties waren de meest voordelige optie. “Anders zouden we een lening aangegaan zijn.”

Ook Hilde Crevits, Vlaams minister van Onderwijs, stelt dat het tot de autonomie van een universiteit behoort om af te wegen op welke manier ze het goedkoopst of het best investeringen financiert. “Spreken over privatisering van de universiteit is hier dus niet aan de orde.”

Voor Rik Torfs betekent het feit dat universiteiten deze andere weg opzoeken iets geheel anders. “Het betekent dat het water hen aan de lippen staat.” Door deze situatie komt volgens hem net die autonomie van de universiteiten in het gedrang.

“Het water staat hen aan de lippen,” zegt Rik Torfs, rector KU Leuven, over andere universiteiten

Situatie in Leuven

Voor de KU Leuven blijft het scenario ondenkbaar, verklaart de rector. “We vinden dat niet de juiste piste. Als je 31 miljoen aan anderhalf procent leent,

moet je dat geld ook elders gaan halen om het terug te betalen. Dat is toch iets dat je best kan vermijden.”

Bovendien gaat de zorg over de reserves voor de KU Leuven niet op, stelt Torfs. “Wij hebben

altijd een voorzichtig en solide beleid gehad.” Toch blijven de besparingen gevolgen hebben. “We hopen uit de gevarezone te blijven.”

FOTO Vrije Universiteit Brussel

“Spook van zelfplagiaat is nog niet helemaal het gebouw uitgejaagd”

Volgens de plagiaatdefinitie van de KU Leuven kunnen onderzoekers zichzelf plagiëren. Hoe kan je van jezelf stelen en hoe zwaar wordt er aan getild? Sommigen zien er een juridisch probleem in, anderen een morele kwestie.

NAOMI BONNY

“Plagiaat is elke overname van het werk van zichzelf of van anderen, op identieke wijze of onder licht gewijzigde vorm en zonder adequate bronvermelding,” zo definieert de KU Leuven plagiaat. Volgens deze definitie kunnen studenten en onderzoekers dus ook eigen werk stelen.

Dat de academische wereld zelfplagiaat niet echt smaakt, ondervond de Nederlandse hoogleraar Peter Nijkamp in januari 2014. Als meest publicerende econoom van het moment, beschuldigde een anonieme klokkenluider hem van zelfplagiaat. Dit zorgde voor grote consternatie in de media en maakte de term bekend bij het brede publiek.

Contradictio in terminis

De ogenschijnlijk eenvoudige vraag of zelfplagiaat al dan niet bestaat, blijkt moeilijk te beantwoorden. Volgens Toon Boon van de juridische dienst van de KU Leuven is de term hooguit een taalkundig probleem.

“Juridisch gaat het om het feit dat men wilt vermijden dat onderzoekers eigen werk hergebruiken, zonder daarnaar te verwijzen.” Daarmee legt hij vooral de nadruk op correcte verwijzingen die van een werkstuk een juridisch correct werk maken, zelfs al is dat in grote mate een hergebruik van eerdere publicaties.

Rector Rik Torfs daarentegen ziet de kwestie meer als een morele vraag dan als een juridische. “Wanneer je telkens weer zaken, die je al eens eerder gebruikte, recycleert of

ze in een licht gewijzigde context zet, kan je jezelf afvragen wat je bijdraagt.”

“Niet elk artikel begint from scratch, je bent als denker of wetenschapper geen leeg vat”

RIK TORFS,
RECTOR KU LEUVEN

De Nederlandse hoogleraar Antoon Quaadvlieg is dan weer van mening dat het concept op zich een innerlijke tegenspraak is. “Je kan niet van jezelf stelen. De term bestaat om een gedrag waarmee niets mis is, verdacht te maken.”

Zelfplagiaat of zelfcitaat

Quaadvlieg ergert zich vooral aan de term zelfplagiaat. “Plagiaat is de academische hoofdzonde, je kan niets ergers doen. Om dan juist met dat woord te spelen vind ik buitengewoon onbehoorlijk tegenover je mensen.” Volgens hem zou de term daarom best verdwijnen. Hij pleit voor een meer neutrale en correcte term, zoals dubbel publiceren, zelfaanhaling of zelfcitaat.

Boon ziet dan weer een duidelijk verschil tussen zelfcitaat en zelfplagiaat. “Bij zelfcitaat maak je duidelijk dat je je eigen werk terugbrengt in een ander werk.” Dan verwijst je net zo correct naar eigen werk, als naar andere

gebruikte bronnen. “Zo is het geen zelfplagiaat meer, dan is het gewoon een weinig origineel werk dat je gecreëerd hebt.”

In vele gevallen vindt Quaadvlieg dat raar staan. “Dan sta je te kijk als *zelfciteerder*, iemand die zichzelf zo belangrijk en briljant vindt dat hij het niet kan laten om op iedere plek die zich daartoe leent naar eerdere publicaties te verwijzen.”

Publicatiecultuur

Is dit een resultaat van de publicatiecultuur? Volgens Torfs is de verleiding tot zelfplagiaat bij een puur kwantitatieve beoordeling natuurlijk groot. Toch benadrukt de rector dat dit aspect steeds minder meespeelt bij de beoordeling van wetenschappelijk werk.

Quaadvlieg hekelt deze kwantitatieve beoordeling. “Alles moet gemeten worden. Het vertrouwen dat de academische wereld in belangrijke mate een zelf-zuiverende functie heeft is kennelijk weg.” Volgens hem kunnen wel positieve effecten voortkomen uit die meet- en controlecultuur, maar leidt het evengoed tot perverse impulsen. “Zo gaan mensen afwijkend gedrag vertonen om aan die metingsnormen te voldoen in plaats van de wetenschap vooruit te helpen.”

Daarenboven denkt hij ook dat zelfplagiaat “een resultaat is van een overtrokken formalisme en politieke correctheid in de academische publicatiecultuur. Die probeert normen op te leggen die in werkelijkheid meestal de wensen van anderen bedient. Ik denk aan universitaire administraties die output willen meten, of uitgeverij die beducht zijn dat hun exclusiviteit in het geding komt.”

Wetenschappelijke integriteit

Heeft zelfplagiaat zijn plaats in de plagiaatdefinitie verdiend? Kan het op dezelfde hoogte geplaatst worden als plagiaat? Volgens

Boon alvast niet: “Zelfplagiaat is uiteraard minder erg dan klassiek plagiaat. De essentie blijft nog altijd dat je het werk zelf gemaakt hebt. Dus bij zelfplagiaat heb je er toch een zekere verdienste aan.”

“Zelfplagiaat maakt gedrag verdacht waar niets mis mee is”

ANTOON QUAEDVlieg,
HOOGLEERAAR AAN DE RADBOD UNIVER-
SITEIT NIJMEGEN

Torfs ziet het als een morele vraag rond wetenschappelijke integriteit. “Niet elk artikel begint *from scratch*, je hebt een eigen referentiekader en gedachtengoed, en gelukkig maar. Je bent als denker of wetenschapper geen leeg vat. Je moet het verschil kunnen maken tussen verder denken en verdiepen aan de ene kant en het eindeloos uitspreiden van ongeveer hetzelfde in verschillende artikelen aan de andere kant.”

Die wetenschappelijke integriteit wordt in Nederland bewaakt door Koninklijke Nederlandse Akademie van Wetenschappen, die gedetailleerde regels in verband met plagiaat ontwikkelde. Zij stelt dat de term zelfplagiaat vermeden moet worden, en dat enkel vakgenoten over discutabel gedrag kunnen oordelen.

Quaadvlieg vindt het goed dat de regels tot redelijkheid zijn gebracht. “De aanvankelijke opwindende die een beetje gestuurd was door de pers is wat gezakt. Maar het spook van zelfplagiaat is nog niet helemaal het gebouw uitgejaagd.”

Onderwijs

UNIVERSITEIT STAPT MEE IN TREND EN LANCEERT DRIE MOOCS

KU Leuven biedt globaal online onderwijs

Dit academiejaar biedt de KU Leuven drie "Massive Open Online Courses" (MOOCs) aan. Daarmee doet ze mee met de digitale trend die al langer in het onderwijs bestaat.

LISANNE VAN DER MEIJDE

MOOCs zijn lessen die je online volgt en waarvoor iedereen zich vrij kan inschrijven. De KU Leuven biedt er dit jaar drie aan: *Trends in e-Psychology*, *The EU and Human Rights* en *The Great War and Modern Philosophy*. De vakken hebben in totaal al zo'n 15.000 deelnemers en bereiken mensen van over de hele wereld.

Professor Jan Wouters, die meewerkt aan de MOOC over de EU, legt uit: "Je realiseert gratis onderwijs en kennisoverdracht naar tal van landen, ook ontwikkelingslanden waar mensen de middelen niet hebben om zich in te schrijven aan universitaire instellingen."

Een MOOC heeft mogelijkheden die een traditioneel hoorcollege niet kan bieden. De MOOCs aan de KU Leuven worden dan ook op verschillende manieren ingevuld. Professor Nicolas de Warren, die de MOOC over de Eerste Wereldoorlog doceert, gebruikt vier verschillende vormen voor zijn MOOC.

"Men heeft mij verteld dat filmpjes online kort moeten zijn omdat mensen een korte

historisch relevante plaats en doe daar mijn verhaal, met videofragmenten en foto's die in beeld komen terwijl ik praat. Verder is een aantal colleges opgenomen in de Centrale Bibliotheek en een aantal in een studio aan een bureau. Tot slot bestaat een aantal lessen uit een opgenomen discussie tussen mij en een student."

Menselijk contact

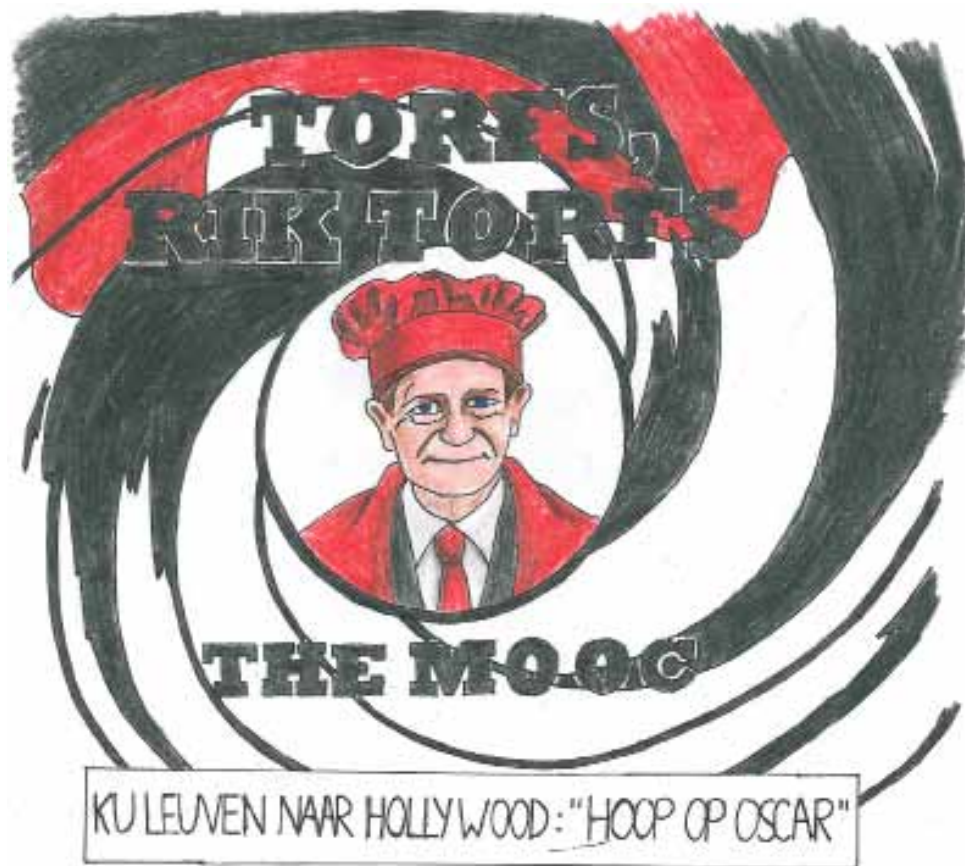
Toch kan een MOOC een traditioneel college niet vervangen. Rik Torfs, rector van de KU Leuven, bevestigt dat: "De onderwijsvisie primeert. Wij willen ons onderwijsplan en het digitale met elkaar in overeenstemming brengen en een MOOC is een van de manieren om dat te doen. Contact tussen studenten in aula's en cafés zijn echter ook aspecten van de universiteit, en die mogen niet in het gedrang komen."

Ook Wouters benadrukt het menselijke aspect van onderwijs: "Een universiteit waar geen menselijk contact is, is die naam niet waardig. Als ik een MOOC opneem, zit ik als Obama te praten met een autocue en heb ik geen contact met mijn publiek."

Op dit moment maken de MOOCs dan ook geen deel uit van de studieprogramma's aan de KU Leuven, al loopt de MOOC van De Warren wel parallel met een college dat hij doceert aan de universiteit: "De studenten die mijn seminarie volgen zijn ook ingeschreven voor de MOOC, maar die kan de les niet vervangen."

"Op de fora hebben we bijvoorbeeld heel goede discussies, maar die zijn toch niet van hetzelfde niveau als discussies in een aula. Bij mondelinge communicatie kan je inpikken op wat de ander zegt, terwijl online communicatie heel lineair verloopt."

"Met een MOOC kan je wel een breder publiek bereiken. Zo wordt die van mij gevolgd door bijvoorbeeld zowel Amerikaanse

"Als ik een MOOC opneem, zit ik als Obama tegen een autocue te praten" zegt Jan Wouters, professor internationaal recht. **CARTOON** Pjotr Hubin

"Het onderwijs wordt meer dan vroeger een publieke zaak"

RIK TORFS,
RECTOR KU LEUVEN

aandachtsspanne hebben," vertelt de Warren. "Daarom mag een les niet langer zijn dan een kwartier tot een halfuur. Het is niet vanzelfsprekend om een college te geven op zo'n korte tijd, dus ik heb een nieuwe aanpak bedacht."

"Een deel van mijn lessen hebben de vorm van een documentaire: ik ga naar een

militairen als gepensioneerden en dat gevarieerde publiek maakt het interessant."

De democratische waarde van een gratis MOOC is dan ook groot. Torfs denkt dat dat de kwaliteit van het onderwijs ten goede

zal komen: "Het onderwijs wordt meer dan vroeger een publieke zaak, en dat is goed. Zo worden mensen gedwongen aandacht aan de kwaliteit van het onderwijs te besteden."

Digitale trends

Het concept van een MOOC is niet nieuw, maar de KU Leuven heeft tot nu gewacht om zich aan te sluiten bij de trend. Torfs ontkent echter dat de KU Leuven achterop hinkt in digitaal lesgeven: "Wij hebben niet meteen ingespeeld op de digitale mode omdat wij daar eerst voldoende over willen nadenken."

"De Universiteit van Leiden heeft twee jaar geleden bijvoorbeeld met een aantal MOOCs uitgedaagd waar ze veel succes mee had. Ze wist echter niet goed hoe ze dat moest kaderen in haar opdracht als universiteit."

"Een universiteit zonder menselijk contact is die naam niet waardig"

JAN WOUTERS,
PROFESSOR INTERNATIONAAL RECHT

VLAANDEREN, BUITENAARDS!
Jobbeurs op de VLAAMSE RUIMTEVAARTDAGEN in de Brabantthal in Leuven

Wat is het?
Een job- en stagebeurs voor een carrière in de ruimtevaart in eigen regio. En de mogelijkheden zijn ruimer dan je denkt.

Wie organiseert het?
VRI (Vlaamse Ruimtevaartindustrie), de bedrijfsorganisatie van de Vlaamse bedrijven en onderzoeksinstituten met een activiteit in de ruimtevaart.

Voor wie?
Ben je net of bijna afgestudeerd of op zoek naar een nieuwe uitdaging? Heb je interesse in wetenschap en techniek? Droom je van een boeiende loopbaan? Op de Vlaamse Ruimtevaartdagen stellen de Vlaamse bedrijven en onderzoeksinstituten hun vacatures aan jou voor.

Wanneer?
Vrijdag 20 november • 9.30 - 17 uur

Waar?
Brabantthal • Researchpark Haasrode
Brabantlaan 1 • 3001 Leuven • 016/38 30 11

KOM HET ONTDEKKEN OP DE
VLAAMSE RUIMTEVAARTDAGEN
20-21-22 NOVEMBER
BRABANTHAL LEUVEN
MEER INFO: WWW.VRI.VLAANDEREN

belspo LEUVEN esa

FUSIE LBIB EN CENTRALE BIB MOET PROBLEMEN WEGWERKEN

Hervorming stemt niet iedereen gelukkig

Al enkele jaren kreunen de Leuvense bibliotheken onder financiële problemen, met vooral Letterenbibliotheek als zorgenkindje. Artes, een fusie van de Centrale Bib en de Letterenbib zou dit euvel moeten wegwerken. Niet iedereen reageert positief.

MAARTEN LANGHENDRIES
EN JOES MINIS

De fusie tussen de LBIB en de Centrale Bibliotheek levert een dubbele structuur op die de klassieke vorm zal vervangen. Concreet zullen de algemene bibliotheekfuncties verdeeld worden over de twee bibliotheken onder de naam Artes.

Binnen de Centrale Bibliotheek zal de aparte afdeling Erfgoed en Cultuur zich daarnaast meer richten op de erfgoedcollecties, het Universiteitsarchief en het Kunstpatrimonium. Zowel toerisme als evenementen georganiseerd door de universiteit, zullen hier een plaats krijgen.

Toch willen Hilde Van Kiel, directeur van de Universiteitsbibliotheek en Demmy Verbeke, hoofd van Artes, het geen pure besparingsoefening noemen: "Er zijn twee nota's op het GeBu (*Gemeenschappelijk Bureau van de KU Leuven, red.*) gepasseerd, waaronder de Artesnota, die wij nu uitvoeren. De bedoeling is om een bibliotheekorganisatie uit te bouwen die de toekomstige verwachtingen aankan. Besparing is hierbij niet aan de orde," klinkt het.

Specialisatie

Hoe de bibliotheken, en zeker de Letterenbibliotheek, dan wel uit de rode cijfers wensen te komen? Enerzijds stijgt het rechtstreekse budget door de nieuwe structuur. Anderzijds ligt de focus op specialisatie bij de diensten achter de schermen, om zo het collectiebudget ook efficiënter uit te geven.

“Het werd tijd dat eens kritisch gekeken werd naar de verschillende organisaties”

NELE BAPLU,
COLLECTIEBEHEERDER LBIB

Het verwerkingsproces van aankoop en catalogisering van boeken wordt bijvoorbeeld opgesplitst in verschillende deelaspecten, terwijl dat vroeger vaak door dezelfde personen per afdeling werd gedaan.

"Wat er achter de schermen gebeurt, gaan we niet meer alleen doen," legt Verbeke uit. "Daardoor kunnen we een echte expertise ontwikkelen. Acquisitie kon iedere bibliotheek vroeger bijvoorbeeld voor zichzelf wel doen, maar dat is nu zo ingewikkeld geworden, dat je

Het rechtstreekse budget van de Letterenbibliotheek stijgt door de nieuwe structuur

FOTO Anneluus Vermeersch

dat er volgens mij niet meer zomaar kan bijnemen. Je hebt mensen nodig die daar specifiek mee bezig zijn," besluit Verbeke.

"Waar vroeger iemand per verdieping alles zelf moest doen, gaan die mensen zich nu veel meer op hun collecties kunnen concentreren," vult Van Kiel aan.

Enthousiasme

Nele Baplu, die op de zesde verdieping van de Letterenbibliotheek de collectie beheert, is enthousiast over de hervormingen: "Het werd tijd dat er kritisch gekeken wordt naar de verschillende organisaties."

Volgens haar was het structurele probleem van de Letterenbibliotheek een gevolg van onderfinanciering. Vooral de specialisering van het personeel kan bij Baplu op veel sympathie rekenen.

EllySuys, studentenvertegenwoordiger Humane Wetenschappen van de Studentenraad KU Leuven (Stura), is ervan overtuigd dat de oprichting van Artes de oplossing is voor het geldprobleem van Letteren. "De LBIB had nog maar heel weinig geld om boeken aan te kopen."

Suys wijst erop dat de beide panden in dienst moeten blijven staan van de gebruikers: "Prioriteit nummer één van een bibliotheek is dat studenten er gebruik van kunnen maken." Suys hoopt dat de studenten niet de dupe worden, als het gebouw van de CBIB meer en meer wordt opengesteld voor bezoekers van tentoonstellingsruimten of van de toren.

Minder enthousiasme

De directie wil van de Centrale Bibliotheek ook meer maken dan enkel een leeszaal en een magazijn. "Een bibliotheek waar alles kan gebeuren," stelt Van Kiel. "We willen eigenlijk een drietal bouwlagen van de depots openmaken zodat het ook open rek wordt."

Zo hopen ze een ruimte van maar liefst acht kilometer aan open kasten te kunnen voorzien. Die zou in het weekend toegankelijk moeten zijn, wanneer de bibliotheek opengehouden wordt door het personeel van Erfgoed en Cultuur. Daarbij verzekert de directie dat er geen naakte ontslagen zullen vallen, maar dat er wel enkele werknemers op een andere dienst zullen terechtkomen.

“Er is totaal geen draagvlak onder het personeel”

ANONIEM PERSONEELSLID

Het enthousiasme van Van Kiel en Verbeke wordt echter niet door iedereen gedeeld. In de CBIB is er terughoudendheid ten opzichte van de fusie. "Er is totaal geen draagvlak bij het personeel," klinkt het vanuit een bron die anoniem wenst te blijven.

De betrokkenheid van de medewerkers bij het hele project zou eerder een soort bezigheidstherapie zijn: alles wordt uitgewerkt door de directie, die totaal geen rekening zou houden met betrokken werknemers. Daarenboven zou het personeel van de LBIB worden voorgetrokken ten nadele van de werknemers uit de CBIB.

Verbeke begrijpt deze bezorgdheid, maar benadrukt dat hij er wil zijn voor het gehele Artesproject, niet enkel voor het luik in de Letterenbibliotheek. Hij is ervan overtuigd dat hij de vrees voor een voorkeursbehandeling zal kunnen wegwerken.

Wantrouwen

Er zou ook angst heersen dat de specialisering juist averechts zal werken, omdat niet iedereen het werk kan blijven doen wat hij of zij al jarenlang heeft gedaan. Die onzekerheid zou verlamvend werken op het personeel: "Mensen zijn compleet uit hun lood geslagen. Het heeft een heel destabiliserende werking."

Bij het personeel zou daardoor een sfeer van wantrouwen zijn ontstaan. Werknemers mogen eigenlijk met niemand over de reorganisatie spreken en iedereen is gedemotiveerd. "Alles wordt beslist boven onze hoofden, er is veel te weinig geluisterd naar het personeel."

Bij de Letterenbibliotheek klinkt dan weer een heel ander verhaal. Baplu beweert dat er bij de reorganisatie wél goed is geluisterd naar zowel het personeel als de bibliotheekgebruikers.

Ook het academisch personeel heeft haar zegje mogen doen in de onderhandelingen. "Wij willen voor onze bibliotheekgebruikers vooruitgang boeken. Dus we moeten eerst weten wat zij willen." Ze wil graag nog benadrukken dat er voor de studenten weinig zal veranderen: "Als er iets verandert, is het ten goede."

Nu in boekhandel en webshops:
(ook als eBook)

De sociale dimensie van de opwarming

Nijssen & Walter

We dreigen te stranden op klimaat. Maar zijn verdeeld. Welke aanpak brengt onze waarden op één lijn en mobiliseert alle krachten?

www.socdim.info

Internationaal

HOE REËL IS DE KANS OP EEN DERDE WERELDOORLOG?

Kleine vergissingen, grote gevolgen

Woensdag herdenken we het einde van de Eerste Wereldoorlog. Tegelijk worden we om de oren geslagen met de gedachte dat een nieuwe wereldbrand niet ondenkbaar is. Een oordeel van specialisten over drie potentiële conflicthaarden.

PAUL-EMMANUEL DEMEYERE EN HINDE GURBUZ

“In Syrië is het gevaar dat het per ongeluk tot een confrontatie komt het grootst,” zegt Bart Kerremans, professor internationale relaties.

Bart Kerremans, professor internationale relaties, nuanceert de onheilsberichten. “Een Derde Wereldoorlog lijkt weinig waarschijnlijk.”

Majoor Serge Stroobants, docent aan de Koninklijke Militaire School, ziet echter een klimaat waar conflicten sneller opduiken. “Emerging Powers voelen zich niet meer erkend en zien de machtsverhoudingen niet meer als aanvaardbaar.”

Volgens Stroobants zorgt deze drang op zelfbevestiging op termijn voor meer conflicten. “Er heerst een permanente ontevredenheid bij verschillende staten.” Toch meent Stroobants dat een conventionele oorlog niet meer van deze tijd is. “Sinds de komst van nucleaire wapens is oorlog niet meer de oplossing voor dergelijke problemen.”

Syrië

Volgens Kerremans is de kans op een botsing tussen de VS en

Rusland, twee grootmachten, vooral in Syrië aanwezig. Een onoplettendheid of kleine vergissing kan al snel grote gevolgen

“Er heerst een permanente ontevredenheid bij verschillende staten”

MAJoor SERGE STROOBANTS,
DOCENT AAN DE KMS

De Zuid-Chinese Zee

Verder van huis zijn er de spanningen in de Zuid-Chinese Zee. “Het conflict draait rond China dat bepaalde rechten claimt (*China claimt door de aanleg van kunstmatige eilanden een groot gedeelte van de Zuid-Chinese zee, red.*) en de VS die het absolute recht op vrije doorvaart willen verdedigen,” besluit Kerremans.

In tegenstelling tot Syrië voert de VS hier wel een duidelijke

strategie. “Zij hebben aangekondigd om op regelmatige basis de door China geclaimde wateren te doorvaren.” Volgens Kerremans heeft dit conflict vooral op lange termijn gevolgen. “Het zal voor blijvende spanningen zorgen in het gebied.”

Oekraïne

“Van alle conflicten lijkt dat in Oekraïne het meest bevroren van allemaal,” aldus Kerremans. “Dat is vooral in het voordeel van de Russen. De Krim zullen de Oekraïners niet gauw meer terugkrijgen.” Volgens hem leeft er bij sommige landen wel de vrees dat Poetin het trucje dat hij in Oekraïne uithaalde, nog eens zal overdoen.

“Die vrees leeft vooral bij de Baltische staten, maar ik vermoed dat Rusland niet snel geneigd zal zijn om daar iets te ondernemen,” besluit Kerremans.

Zeventien lettergrepen met een dubbele bodem

Sinds Herman Van Rompuy zijn passie ervoor openbaarde, heeft iedereen gehoord van de haiku. Vorige week vond aan de faculteit Letteren de “Japan Week” plaats. Het symposium stond in het teken van de Japanse dichtvorm.

MARGOT DE BOECK

Een haiku bestaat uit 17 lettergrepen. Het lijkt bijna onmogelijk om met zo weinig woorden iets te vertellen. “Een goede haiku heeft een dubbele bodem. Onder de woorden moet een tweede betekenis doorklinken, en daaruit haalt de haiku zijn kracht,” vertelt Etsuko Kurokawa, directeur van de International Haiku Association.

Een haiku schrijven lijkt dus makkelijker dan het is. “Het vergt veel oefening. Het hangt er ook van af hoeveel regels je bij het schrijven volgt. Japanse haikudichters hanteren meer regels. Het resultaat is vaak beter,” oordeelt Willy Vande Walle, professor Japanologie.

Snapshot

“Behalve het vooropgestelde aantal lettergrepen, is het ook belangrijk het seizoen waarin je de haiku schrijft te betrekken. Een derde belangrijke regel is dat een haiku als een schilderij is van een natuurtafereel, een snapshot in woorden van een waargenomen werkelijkheid,” licht Kurokawa toe.

Ondanks de vele regels wordt de haiku steeds populairder, ook in het Westen: “In Japan is de haiku al eeuwen een populaire dichtvorm. Het was toegankelijker dan de oudere dichtvormen, en dat leidde tot een cultuur van spelen met taal,” verklaart Vande Walle.

“In het Westen is de haiku vooral

“Haikuschrijvers merken kleine dingen op die de sleur van de dag doorbreken”

WILLY VANDE WALLE,
PROFESSOR JAPANOLOGIE

populair geworden na de Tweede Wereldoorlog. Het leek eenvoudig, en bovendien vonden velen er een door zen geïnspireerde wijsheid uit spreken. Ten onrechte overigens,” vindt Vande Walle.

Een volleerd haikuschrijver kijkt met een andere blik naar de wereld. “Na vele jaren krijg je een haiku-ingesteldheid, met aandacht voor verrassende verbanden in de natuur of in het alledaagse,” vertelt Kurokawa.

Dat merkt ook Vande Walle op. “In de Letterentuin liggen er afgevallen herfstbladeren. Dat is een typisch thema in de haiku. Etsuko was er zeer enthousiast over. Haikuschrijvers merken kleine dingen op die de sleur van de dag doorbreken.”

Zitje voor België in VN-Mensenrechtenraad

België zal van 2016 tot 2018 zetelen in de VN-Mensenrechtenraad. “Een diplomatieke overwinning,” klinkt het vanuit Buitenlandse Zaken. Toch wordt de raad geplaagd door een gebrek aan geloofwaardigheid.

LOUISE WILLOCX

De VN-Mensenrechtenraad is één van de organen van het Hoog Commissariaat voor de Mensenrechten van de VN en staat in voor de promotie en de bescherming van mensenrechten over de hele wereld. Toch klinkt de theorie helaas veel mooier dan de praktijk, klinkt het bij verschillende mensenrechtenorganisaties.

De VN-Mensenrechtenraad lijkt immers weinig vooruitgang geboekt te hebben ten opzichte van de Commissie voor de Rechten van de Mens, de voorganger van de raad. Dat komt vooral door enkele controversiële leden.

Ongeloofwaardig?

In de VN-Mensenrechtenraad zitten namelijk enkele notoire schenders van de mensenrechten. Landen zoals China, Cuba, Rusland, Qatar en Venezuela hebben een zitje in de raad. Saudi-Arabië is onlangs verkozen tot voorzitter van de Consultative Group in de raad. De voornaamste taak van dat panel is topambtenaren te selecteren die mensenrechtenstandaarden moeten vastleggen en rapporteren.

“De EU-lidstaten moeten voortdurend waakzaam zijn”

JAN WOUTERS, PROFESSOR INTERNATIONAAL RECHT

Dat uitgerekend het land dat dit jaar al meer mensen onthoofd heeft dan IS deze positie bekleedt, deed verschillende NGO's zoals UN Watch de geloofwaardigheid van de VN-Mensenrechtenraad sterk in twijfel trekken. “Petroleum dollars en politiek hebben het hier gewonnen van mensenrechten”, reageerde Hillel Neuer, hoofd van UN Watch toen ze de aanstelling vernam.

Toch nuanceert Jan Wouters, professor internationaal recht aan de KU Leuven, de heisa. Hij stelt dat er wel een zeer

belangrijke vernieuwing is gekomen: de universele periodieke controle. Elk lid kan gecontroleerd worden door andere leden. “Zo zal Saudi-Arabië net wel verantwoording moeten afleggen voor bepaalde schendingen,” keert professor Wouters de zaken om.

Het land dat dit jaar meer mensen heeft onthoofd dan IS, is nu voorzitter

“Meer algemeen is het volgens mij belangrijk dat alle VN-lidstaten zich van tijd tot tijd engageren in de Mensenrechtenraad, zolang die raad maar geen toevluchtsoord wordt waartoe ze zich laten verkiezen om aan internationale kritiek te ontsnappen.”

Israël bashing

Toch zijn er twijfels over de toekomstige veroordelingen van Saudi-Arabië. De VN-mensenrechtenraad is immers enorm gepolitiseerd. Uit een overzicht dat UN Watch verspreidde, met daarin alle veroordelingen van de raad sinds hun oprichting in 2006 tot augustus van dit jaar, blijkt dat Israël namelijk reeds 62 keer is veroordeeld, terwijl er volgens de raad in China of Saudi-Arabië geen schending te bespeuren viel.

Meerwaarde

Volgens professor Wouters kan België zeker een belangrijke rol vervullen. “Een Belgisch lidmaatschap is op zich al zinvol om de stem van Europa in de Mensenrechtenraad sterker te doen doorklinken. In de raad zitten maar acht Europese landen, het is dus belangrijk om met één stem te kunnen spreken.”

Daarnaast heeft België ook op bepaalde domeinen een eigen expertise. Zo kan België zeker een rol spelen wat betreft de afschaffing van de doodstraf,

... anno 2015 zijn mensenrechten niet overal vanzelfsprekend FOTO Bart Heleven

vrouwen- en kinderrechten, de vrijheid van meningsuiting en de strijd tegen straffeloosheid voor ernstige mensenrechtenschendingen.

Om te vermijden dat de Mensenrechtenraad eindigt als haar voorganger, moeten de EU-lidstaten het volgens Wouters strategisch spelen.

“De EU-lidstaten moeten voortdurend waakzaam zijn. Precies omdat EU-lidstaten er in de minderheid zijn, is het bijzonder belangrijk dat België en de andere lidstaten zeer goed hun posities coördineren en allianties aangaan met leden van andere regionale groepen, zoals Latijns-Amerika.”

Amnesty International schrijft ze vrij

De Leuvense studentenkern van Amnesty International organiseert op regelmatige basis briefschrijfacties. Vorige week maandag was er een actie in Alma 2.

PAUL-EMMANUEL DEMEYERE

“Wij proberen doorheen het semester schrijfacties te organiseren. Soms zijn ze een succes en soms niet. Het is altijd een beetje afwachten,” vertelt Bram Cousaert, coördinator van de Leuvense Amnesty International-studentenkern.

Deze keer konden de bezoekers van de Alma 2 schrijven tegen de doodstraf in Japan, voor twee Iraanse dissidenten en tegen het geweld bij vrouwen in Mexico. Zeer diverse onderwerpen dus.

“Wij krijgen thema's aangeboden van Amnesty International Vlaanderen maar we kiezen zelf de thema's die we interessant vinden,” stelt Cousaert. “Volgende keer schrijven we zeker iets rond de vluchtelingenproblematiek.”

Hoe die zaken, die zich vaak ver weg afspelen, tot in Leuven komen, vertelt Erica Baeck, verantwoordelijke

organisatie bij Amnesty International Vlaanderen. “Alles begint met een onderzoek door ons internationaal secretariaat. Al onze acties zijn dus gebaseerd op heel correcte informatie, dat is ook onze kracht.”

“Volgende keer schrijven we over de vluchtelingenproblematiek”

BRAM COUSAERT, COÖRDINATOR LEUVENSE AMNESTY INTERNATIONAL STUDENTENKERN

Nut

Een cynische ziel kan zich afvragen of dergelijke acties wel zin hebben. “Mede door onze schrijfacties is Nelson Mandela vrijgekomen,” zeg Cousaert. Baeck haalt dan weer een recenter voorbeeld aan. “In Hongarije staat de persvrijheid al een tijdje onder druk. Wij zijn een schrijfactie begonnen met resultaat: de lokale afdeling heeft ondertussen al een gesprek gehad met de regering.”

De studentenkern van Amnesty International is niet zo bekend, dat stelt ook Cousaert vast. “Wij zijn een vrij bescheiden organisatie,” stelt hij. Toch is voor Amnesty International Vlaanderen elk initiatief belangrijk, stelt Baeck. “Wij zijn een organisatie die vooral draait op vrijwilligers. Elke persoon die actief is voor of geld schenkt aan Amnesty is belangrijk. We zijn immers onafhankelijk en we krijgen dus geen subsidies van de federale overheid.”

Sociaal

DOSSIER POLITIEK VOCABULARIUM

LINKS & RECHTS terug van nooit weggeweest

De tegenstelling tussen links en rechts lijkt vandaag prominent aanwezig. De meningen zijn verdeeld over het nut om het steeds complexere politieke landschap in te delen in containerbegrippen.

TEKST THOMAS CLIQUET, VINSENT NOLLET EN JENTE VAN LINDT
CARTOON MARTIJN STOOP

De termen links en rechts worden traditioneel teruggevoerd op de Franse revolutie en haar naweën. In de *Assemblée Nationale* verzamelden zich ter linkerzijde de progressieve krachten, terwijl rechts de conservatieve koningsgezinden plaatsnamen. Links en rechts kregen op die manier een politieke betekenis.

De opkomende industriële revolutie bracht vervolgens een economische tweespalt tussen arbeiders en kapitalisten teweeg. In die betekenis kent iedereen de begrippen: de arbeidersklasse en links staan voor herverdeling; rechts en de ondernemers staan voor de vrije markt.

Verworvenheden

De vraag is uiteraard of die aloude economische tegenstelling in onze welvaartsstaat nog relevant is. Marc Hooghe, politicoloog aan de KU Leuven, nuanceert alvast: "Het is niet zo dat rechtse partijen radicaal tegen herverdeling zijn. Op dit moment gaat in onze West-Europese samenlevingen zo'n vijftig procent van het Bruto Nationaal Product (BNP) naar de overheid."

Hooghe: "Als onze huidige regering zegt dat ze minder overheid wil, gaat het in praktijk slechts om een daling van één of twee procent van het BNP. Er is niemand die de basale verworvenheden van ons sociaal stelsel op een meer radicale manier wil afschaffen. Het basisprincipe van de herverdeling is zo goed als algemeen aanvaard."

Karakter

Daarnaast pleit Dick Houtman, werkzaam aan het Centrum voor Sociologisch Onderzoek van de KU Leuven, voor een onderscheid tussen een economische en een culturele links-rechts tegenstelling.

"Links komt steeds meer te staan voor vrijdenkend, tolerant en multicultureel," vertelt Dick Houtman, socioloog KU Leuven

"Vanouds is de links-rechtstegenstelling economisch van aard, gebaseerd op de mate van herverdeling. In de jaren zestig winnen culturele kwesties aan belang. Links komt steeds meer te staan voor vrijdenkend, tolerant en multicultureel. Rechts staat negatiever ten opzichte van migranten, ijvert voor orde in de samenleving en nationale eenheid."

"De derde weg is een grote ideologische overwinning van rechts"

STEFAN RUMMENS,
POLITIEK FILOSOF KU LEUVEN

Traditionele linkse partijen hebben een achterban die overwegend bestaat uit mensen van lagere sociale klassen, maar dat verandert dus ingrijpend met de komst van de nieuwe sociale bewegingen in de jaren zestig.

Houtman illustreert: "Je hebt nu nieuw-linkse partijen zoals GroenLinks in Nederland, die hun stemmen halen bij de intellectuele elite. Daarnaast zijn er nieuw-rechtse partijen, met name de PVV van Geert Wilders, die vooral kiezers aantrekken uit de culturele onderlaag, zij die weinig cultureel kapitaal hebben."

"Het basisprincipe van herverdeling is zo goed als algemeen aanvaard"

MARC HOOGHE,
POLITICOLOOG KU LEUVEN

Houtman gaat verder: "Economische klassenverschillen spelen nog een rol in de huidige politiek: de economische bovenlaag stemt nog steeds rechts en de economische onderlaag nog steeds links, allebei op grond van economische stemmotieven. Dat is alleen steeds minder goed zichtbaar, doordat tegelijkertijd de culturele bovenlaag steeds meer links is gaan stemmen op grond van culturele stemmotieven, en de culturele onderlaag juist steeds meer rechts."

Breklijn

Door het verdampen van de traditionele economische breklijn leek het er bijgevolg even op dat de tegenstelling links en rechts op sterven na dood was. In de postmoderne geest hadden dergelijke begrippen geen toekomst meer. Maar waarom is het begrippenpaar vandaag dan weer razend actueel?

Stefan Rummens, als politiek filosoof verbonden aan de KU Leuven, verklaart: "De links-rechtstegenstelling is nog zeer relevant en is sinds de economische crisis opnieuw veel duidelijker aan de oppervlakte gekomen. In de jaren negentig was er de zogenaamde derde weg, en toen zijn veel mensen gaan geloven dat er een synthese mogelijk was tussen links en rechts. De crisis heeft aangetoond dat dat een illusie was."

Over die zogenaamde synthese gaat Rummens verder: "De neutrale synthese van de derde weg is een hele grote ideologische overwinning geweest van rechts. Die overwinning is zo absoluut geweest dat mensen zich niet meer bewust waren dat er een alternatief was. In heel de wereld is er een doorgedreven rechts beleid gevoerd."

De economische crisis heeft ons echter wakker geschud, betoogt Rummens: "Interessant is dat er nu met de crisis terug contestatie is, de links-rechtstegenstelling wordt opnieuw geactiveerd. Er duiken opnieuw linkse politieke bewegingen op zoals Syriza in Griekenland en Podemos in Spanje, die het niet eens zijn met het zogenaamde neutrale beleid dat eigenlijk een rechts beleid is. Zij willen een links alternatief."

En of dat belangrijk is: "Linkse tegenstemmen zijn nodig in een democratie," besluit Rummens.

Zijn linkse mensen slimmer?

Een team rond professor Alain Van Hiel van de UGent onderzocht de relatie tussen politieke oriëntatie en intelligentie. Daaruit bleek dat linkse mensen beter scoren op intelligentietests dan rechtse mensen.

Dat betekent uiteraard niet dat er geen rechtse intellectuelen bestaan, erkent Van Hiel. "De meeste mensen die aan zo'n onderzoek meedoen, hebben een IQ dat dicht bij het gemiddelde ligt. Mensen die heel hoog scoren op IQ maken maar een minimaal deel uit van de populatie, waardoor ze bijna geen impact hebben op de algemene relatie tussen IQ en rechtse houdingen. Zelfs als zij vooral rechts zouden zijn, dan nog zouden ze de trend niet kunnen omdraaien." Stof voor verder onderzoek.

Van Hiel wijst erop dat een onderzoek over ideologie enkel mogelijk is in een democratie. Het onderzoek had dan ook nooit plaats in totalitaire landen. "Rechts en links in politieke psychologie staan altijd in relatie tot het politiek systeem waar men in zit. Iemand die in de Sovjet-Unie ten tijde van Brezjnef overtuigd communist was, dat is psychisch gezien eigenlijk een rechtse. Waarom? Omdat die het leiderschap van zijn land affirmeert."

"Rechts staat negatiever ten opzichte van migranten, ijvert voor orde in de samenleving en nationale eenheid," zegt Dick Houtman, socioloog KU Leuven

STUDENT LANCEERT CAMPAGNE OVER TINNITUS

“Het voelde oneerlijk, want ik droeg altijd oordopjes”

Muziek is een must om tijdens het feesten een dansje te placeren. Maar voor een aantal jongeren eindigt een avondje uit akelig wanneer ze 's ochtends ontwaken met een tuut in de oren.

MARGOT DE BOECK

Een op vijf jongeren heeft last van tinnitus, een aandoening waarbij je een aanhoudende pieptoon hoort. Student en tinnituslijder Bert Lecomte lanceerde vorige week de campagne *De Tuut van Tegenwoordig* om jongeren bewust te maken van de gevaren

“75 procent van de jongeren heeft tijdelijke oorsuizingen”

ANNICK GILLES, TINNITUSEXPERT UZA

van lawaaihinder en om jonge tinnituslijders met elkaar in contact brengen.

“Ik heb al drie jaar last van tinnitus. Vooral het eerste jaar was moeilijk,” vertelt Lecomte over zijn ervaring. “Ik zocht informatie op en vond toen vooral negatieve verhalen. Dat zorgde voor paniek.”

Niet eerlijk

“De oorzaak voor de tinnitus is niet altijd bekend,” licht Annick Gilles, tinnitusexpert aan het Universitair Ziekenhuis in Antwerpen, toe. “Al komt tinnitus bij jongeren het vaakst voor door blootstelling aan te luide muziek.”

Gilles voerde een onderzoek uit bij 5000 jongeren. De resultaten van dat onderzoek

zijn frappant: “75 procent van de jongeren gaf aan met tijdelijke oorsuizingen te kampen na een avond uitgaan. Dat is een duidelijk signaal dat je oren overbelast zijn.”

Al gaat Lecomte niet zo vaak uit en gebruikt hij altijd oordopjes: “Veel leeftijdsgenoten gaan vaker uit dan ik, maar hebben geen tinnitus. Ik vond het daarom oneerlijk dat ik toch tinnitus gekregen heb. Het hangt er ook van af hoe gevoelig je bent.”

Geen stress

Een belangrijke risicofactor naast blootstelling aan een sterke geluidsbron, blijkt stress. Johan Vlaeyen is gezondheidspsycholoog en hoogleraar aan de universiteiten van Leuven en Maastricht: “Omdat we niet weten waar tinnitus precies vandaan komt, bedenken patiënten vaak zelf een theorie. De betekenis die je aan het oorsuizen geeft, heeft een effect op de oorsuizingen. Degenen die denken dat er iets mis is in de hersenen hebben meer last dan degenen die geloven dat het onbeduidend is en wel zal overgaan.”

“We zien een bepaald patroon onder de mensen die last ervaren van tinnitus,” sluit Gilles aan. “Slechts 2 tot 3 procent van de mensen met tinnitus krijgt concentratieproblemen of psychologische moeilijkheden. Dat zijn de mensen die graag de controle in handen hebben.”

Tinnitus wordt echter niet zozeer veroorzaakt door stress: “Mensen die onder stress staan, zullen wel sneller het tinnitusgeluid opmerken en er bij stilstaan,” benadrukt Vlaeyen. “Stress veroorzaakt niet per se

tinnitus. Maar de ongerustheid over de tinnitus zal die net versterken.”

Vervelende stilte

Er bestaat vandaag geen behandeling die tinnitus meteen wegneemt. Vlaeyen blijft optimistisch: “Tinnitus is meestal niet gevaarlijk en er bestaan effectieve manieren om ermee om te gaan. De beste behandeling is de tinnitus op te zoeken en situaties waar de tinnitus toeneemt niet krampachtig te vermijden.”

Bert heeft zijn eigen manier gevonden om te gaan met de tuut. “Sporten helpt, of rustgevende muziek opzetten. Wat ik vooral doe is de stilte vermijden.”

De vraag is of dat in Leuven nog zo evident is. Schepen van Leefmilieu Mohamed Ridouani draagt zijn steentje bij in de strijd tegen tinnitus. Sinds vorig jaar heeft hij samen met de horeca in Leuven een campagne op poten gezet om jongeren te waarschuwen voor de gevaren van te luide muziek.

“Ongerustheid verergert de pieptoon”

JOHAN VLAEYEN,
GEZONDHEIDSPSYCHOLOOG

“Ik was ervan overtuigd dat we duidelijke regels nodig hadden. Vanaf 85 decibel loop je al gevaar,” zet Ridouani uiteen. “Daarom heb ik – met veel tegenstand – ook een nieuwe regelgeving ingevoerd. In de horecazaken zijn geluidsmeters geplaatst. Leuven is daarin een van de voortrekkers, en zo hopen we de kans op gehoorschade zo veel mogelijk te beperken.”

Sociaal kort

Jongerenverzittersdebat

Op dinsdag 10 november organiseren de Christendemocratische Studenten (CDS) een Jongerenverzittersdebat. Daarbij gaan de voorzitters van vijf jongerenpartijen (Jong Socialisten, Groen, CD&V, Open VLD en N-VA) in debat over de taxishift, ecologie en de vluchtelingen crisis. Het debat wordt gemoderd door Veto-hoofdredacteur Roderik De Turck.

Op de Facebookpagina van het event is commotie ontstaan, omdat naar klassieke gewoonte COMAC (jongerenafdeling van de PVDA) en Vlaams Belang Jongeren niet zijn uitgenodigd. “Schijnheilgedemocratie” en “mond dood politiek”, klinkt het. Het cordon sanitaire op jongeren niveau.

“Wij begrijpen dit niet,” zegt Line De Witte (COMAC Leuven). “We hebben, als grootste en meest actieve jongerenpartij van Leuven, zelf nog expliciet gevraagd om wel aanwezig te zijn. Dit is compleet arbitrair. Met COMAC in het debat was er op z'n minst wat *schwung* geweest.”

Ondanks de commotie blijft CDS Leuven bij haar standpunt. Daan Vertongen, vicepreses CDS Leuven, reageert: “De beslissing om zowel de extremen langs links als die aan de rechterzijde niet te betrekken in het debat, is er één in het belang van de dynamiek en relevantie van het debat.”

Het debat vindt plaats om 20 uur in het Auditorium Michotte in het Psychologisch Instituut (Tiensestraat 102).

Munstraat Goes Chocolate

Naar aanleiding van de Week van de Smaak organiseert de Leuvense Munstraat *Munstraat Goes Chocolate*. Van 13 november tot 22 november is de Munstraat *all about chocolate*.

Naast verschillende chocolade-gerichte activiteiten wordt ook een poging gedaan om het record van het grootste chocolade muntstuk ter wereld te verbreken. Het huidige record bedraagt 874 kg, 2,4 meter doorsnede en 20 cm dikte. De organisatie schat dat er 1,3 ton chocolade nodig is om de munt te maken.

Wat er achteraf met de chocolademunt gebeurt, is nog onduidelijk. Mede-organisator Peter De Voght licht toe: “De munt blijft sowieso een maand staan. Daarna zullen we wel zien wat ermee gebeurt, misschien zijn enkele partners geïnteresseerd in een stukje.”

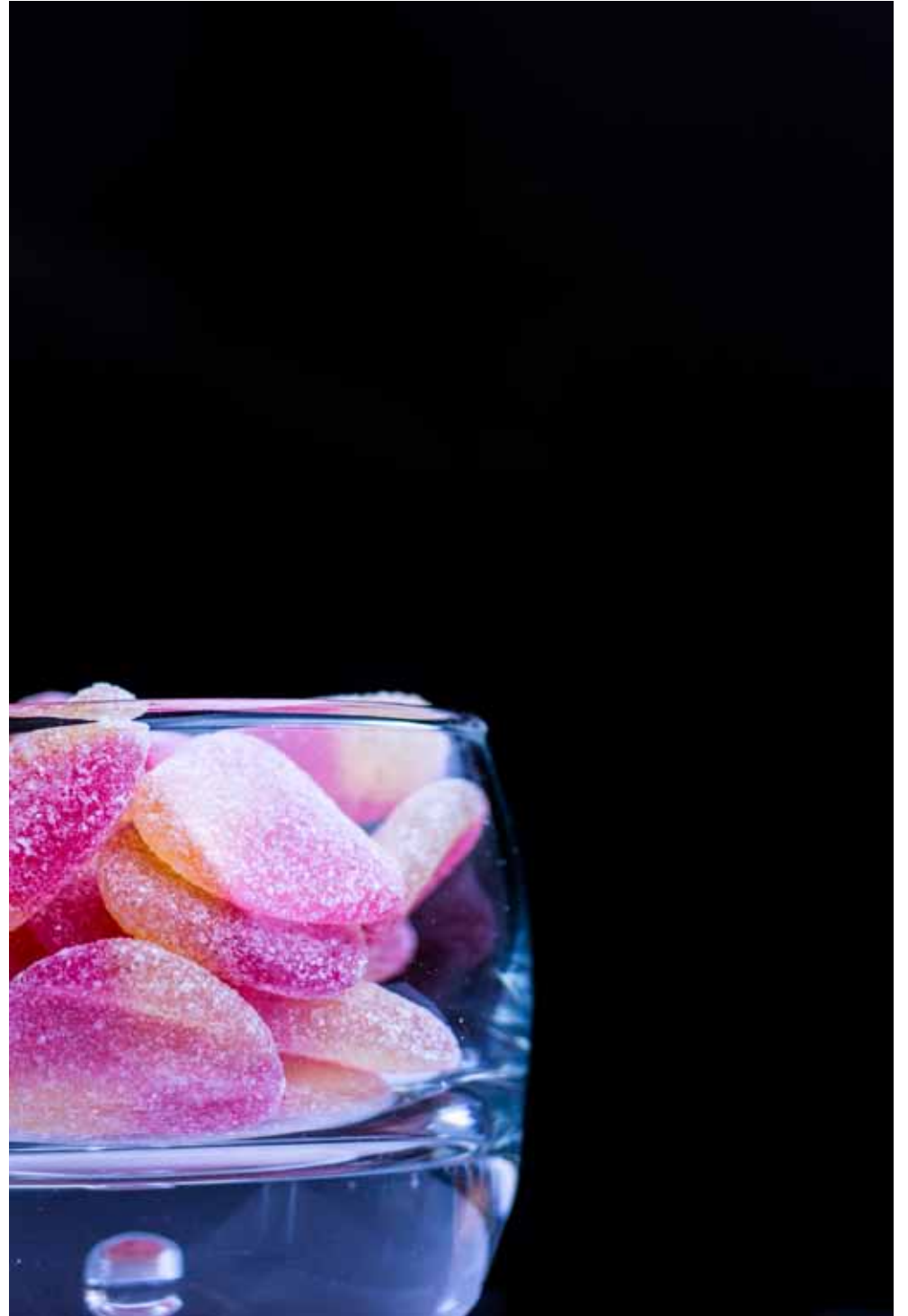
Louis Tobback is alvast enthousiast. Hij zal dinsdag 10 november om 11u de eerste chocolade in de stelling gieten. Tegen 12 november is de munt gegoten en wordt er een Eurostuk in gekerfd. Die zal klaar zijn tegen 15 november.

Voor de geïnteresseerden: de 1,3 ton chocolade wordt gesponsord door chocoladefabrikant Callebaut. (sg)

FOTO Lize Helsen

Scherp Gesteld

Veto kan ook zeemzoet zijn.
Foto's Kalina De Blauwe

Student

ÉÉN TENT, 40 VATEN EN 700 CODEXEN

Bier en plezier op de Heverleese Massacantus

In Alma 3 beginnen studenten nietsvermoedend aan hun avondmaal, een groot contrast met wat zich in de grote tent er tegenover zal afspelen. De populaire massacantus, een samenwerking tussen de Heverleese kringen, was een schot in de roos.

LOUISE GOEGEBEUR

Een avond liedjes zingen en bier drinken, denkt u? Het is meer dan dat. Een cantus is een avond gevuld met grappige taferelen, blote billen, creatief rijmtalent, nieuwe vriendschappen en het schrijven en krijgen van zeemzoete codexberichtjes.

Enkele Heverleese kringen: Apoloon, LBK, Wina, Bios, Geos, Merkator, Chemika en VTK, sloegen de handen in elkaar en organiseerden de jaarlijkse en uiterst populaire Heverleese massacantus.

"BOEREE!"

Met ietwat vertraging wordt rond 7 uur het *Io vivat* ingezet. 700 man ledigt zijn eerste pintje van de avond en het bierfeest gaat van start. Het eerste deel van de cantus komt traag op gang. De micro's laten het enkele minuten afweten, maar VTK-preses Lucas Vanlaer schreeuwt de

menigte toe en houdt de boel in de hand.

Uit een bierestafette blijkt dat de leden van LBK de snelste drinkers zijn. Ze worden uitgeroepen en jouwen eigenlijk zichzelf uit voor *Boereee*, waarna de andere aanwezigen inzetten met "Waar is Ekonomika?", om de kring te tergen die de tweede plaats in de race waardig is. Dit tot groot genoegen van alle aanwezige Heverleese studenten die luidkeels mee roepen.

Allemaal

De *Kikker* is de traditionele afsluiter van het eerste deel. De winnende vrije versie is toch wel *Allemaal* van Wim Soutaer, dat heel de tent spontaan voor twee refreinen lang meezingt. Een hoogtepunt heet dat. Onder het motto *We komen samen en genieten van het leven* wordt een feestje ingezet tijdens de eerste tempus.

FOTO Bavo Nys

Het vervolg van de massacantus verloopt wat gesmeerder.

Jongens in hun pure en enkele meisjes in BH

Tijdens *die Lore* gaan de stoelen de lucht in en bij *Pappenheimer* zakken de broeken naar beneden. Jongens in hun pure en enkele meisjes in BH heffen hun glas ter ere van General Pappenheimer.

Het stille gedeelte is bij deze massacantus helaas niet zo stil. Het merendeel van de cantussers hangt rond buiten de tent of in de tent maar zit vooral niet op eigen stoel.

Fanfare

De uitverkochte massacantus wint de laatste jaren aan populariteit. Het aantal kaarten per kring is evenredig verdeeld met de werk- en de financiële last die elke kring opneemt. Bij VTK, die het grootste aandeel van de organisatie draagt, waren alle kaarten op slechts 20 minuten uitverkocht.

In tegenstelling tot andere jaren mocht de cantus dit jaar niet van het gezelschap van de studentenfanfare genieten, waar enkele cantussers wel op hadden gehoopt. Een medewerker van VTK vertelt dat de fanfare te duur is en misschien ook wel overbodig. "Het is hier sowieso een feestje!" klinkt het.

Een ander opvallend verschil was dat de presessen de cantus collectief voorzaten. In plaats van elk een vierde van de cantus voor zijn rekening te nemen, waren nu alle vier de voorzitters intensief bezig met alles in goede banen te leiden. De massacantus is daardoor uitstekend verlopen.

STUDENTEN MAKEN GEMIDDELD 77 FOUTEN

Querulante rabauwen tergen deelnemers Groot Dictee

Vorige week vond de achtste editie van het Groot Dictee der Leuvense studenten plaats. In de Max Weberaula gonsde het weer een avond lang van de concentratie en de instinkers. De Leuvense presides bleven dan weer weg, op één na.

JONAS POTEMANS

FOTO Anneleen van Kuyck

Op een donderdag heb je nogal wat mogelijkheden in Leuven. De fakbars draaien op volle toeren, de Oude Markt lonkt. Wie gaat dan in een aula zitten om een dictee te schrijven? Nogal wat mensen, zo blijkt.

Net zoals de voorbije jaren lokte het Groot Dictee der Leuvense Studenten, een organisatie van LOKO Cultuur, een 140-tal moedige zielen. Die lieten zich door voorzitter Lucas Van den Eynde door een aartsmoelijk dictee leiden. Af en toe verslikte de acteur zich wel eens in *coelacanten* of *consciëntieus*.

Dirk De Geest, professor Nederlandse literatuur, stond voor het tweede jaar op rij in voor de tekst. Opnieuw smokkelde hij tussen de *querulante rabauwen* en een enkele *grootmoefli* een satirisch verhaal over rector Rik Torfs. Die zag zijn *erasmiaanse utopie* verdwijnen in een *magmahaard* vol *Beëlzebubs* en *succubi*, wat dat ook mogen zijn.

Elk jaar is er ook een nevencompetitie voor de presides. Dit jaar nam enkel Heleen Devlieger van Babylon de honneurs waar. Ze werd knap negende. "Ik snap niet goed waarom mijn collega's wegbleven," zegt ze. "Ik vind het jammer, want ik had mij goed voorbereid samen met enkele Babyloniers die vorig jaar goed scoorden."

Veel tijd

Cilia Gouwy, cultuurcoördinator van LOKO, spreekt van een geslaagde achtste editie. "Professor De Geest schreef een goede tekst. Ook de animatie, met slamdichter Max Greyson

en pianist Asley Van Cauter was geslaagd," zegt ze.

Een vaste verzuchting is dat de verbetering door de mensen van *Veto* veel tijd in beslag neemt. Dat was dit jaar niet anders, beseft Gouwy. "160 dictees vraagt natuurlijk tijd. Misschien kan het dictee volgend jaar een halfuurtje vroeger beginnen," stelt ze voor.

"Ik snap niet goed waarom mijn collega's wegbleven"

HELEEN DEVLIEGER,
PRESSES VAN BABYLON

Opvallend: het dictee was met gemiddeld 77 fouten per deelnemer 8 stuks "gemakkelijker" dan vorig jaar. Bij de studenten won Jasper Van Loy met 27 fouten.

Bij de hobbyspelers, die buiten competitie deelnamen, stak Edward Vanhove er met amper 8 fouten bovenuit. Vanhove is opgetogen over de opgave. "Professor De Geest heeft een mooie, samenhangende tekst geschreven," zegt hij.

"In de dia's waren wel twee foutjes geslopen," zegt Vanhove. "De oorzaak lag niet bij de professor, maar bij de spellingcontrole van Word die later nog werd toegepast. Dat legde hij ons 's anderendaags uit in een uitgebreide mail."

GROOTSCHALIG FEESTGEDRUIS KAN WEINIG KANTEN OP

SOS fuifzaal

Kleine fuifzalen genoeg in Leuven, maar wie het groot ziet, moet naar Alma 2. Tenzij er gegeten wordt, natuurlijk. De vraag rijst of Leuven nood heeft aan een nieuwe feestplek en wat de stad daaraan zoal kan doen.

MARGOT DE BOECK EN JASPER VAN LOY

“In al mijn jaren als burgemeester heb ik maar één betoging meegemaakt waar 1000 studenten aan meededen. Dat was voor een fuifzaal.” Het is een van de bekendste quotes van burgemeester Louis Tobback.

De situatie is al jaren dezelfde. Er zijn heel wat kleinere en middelgrote zalen om een fuif in te geven, van de Social Club over de Lido en de Odil tot Albatros, de fuifzaal van LOKO. Om een groot event in te organiseren, kunnen studenten maar naar één locatie: Alma 2.

“Alma 2 is niet bedoeld om een fuif in te geven,” vindt Jasper Camps, feestpreses van Industria, dat de VW Campus Tour organiseert in Alma 2. “De grote lichtbak in het midden maakt het bijvoorbeeld heel moeilijk om eigen licht- en geluidsmateriaal op te hangen.”

Ook praktisch is het niet altijd evident. “We kunnen pas beginnen opstellen als het restaurant sluit, rond 20 uur dus. De dag erna moet alles om 10 uur opgeruimd zijn,” zegt Camps.

Monopoliepositie

Opvallend is dat de huurprijzen van Alma als fuifzaal niet volledig transparant zijn. Die worden namelijk besproken in het Dagelijks Bestuur van Alma,

terwijl de studenten enkel vertegenwoordigd zijn in de Raad van Bestuur.

“We zijn niet helemaal op de hoogte van de huurprijzen van Alma 2. Fuifzaal Alma behoort niet tot het takenpakket van de studentenvertegenwoordigers,” vertelt Toon Van Schel, Almamandataris bij LOKO in een periode van financiële strubbelingen bij het studentenrestaurant.

“We kregen een boete voor geluidsoverlast. De burens hadden ons nochtans gefeliciteerd”

**TOON JANSSENS,
EX-UITBATER SILO**

“Van zodra wij door de kringen over die zaken aangesproken worden, is het onze taak om dat op te werpen bij de directie en een verklaring te eisen,” stelt Van Schel gerust.

“De universiteit wordt gesubsidieerd door de overheid. Alma 2 als fuifzaal

openstellen is een gunst van de universiteit naar de studenten toe. Het is niet de bedoeling om aan commercieel winstbejag te doen,” treedt schepen van Studentenzaken Bieke Verlinden verdedigend op.

Zij benadrukt de grote toegeving die stad en universiteit doen: “We wisten dat een aantal fuifzalen sloten en dat we een alternatieve locatie ter beschikking moesten stellen. In overleg met de buurt en met een duidelijk spreidingsprogramma blijft Alma een studentenrestaurant dat als alternatieve fuiflocatie kan worden gebruikt.”

Te ver

“De Alma ligt in het midden van een woonbuurt en de locatie is er ook niet op voorzien,” wijst Verlinden op de moeilijkheden die de regeling met zich meebrengt. Die ligging is volgens feestpreses Camps net de grote troef van Alma 2.

Schepen van Feestelijkheden Dirk Vansina heeft al uitvoerig gezocht naar een geschikte fuiflocatie naast Alma 2, maar die blijkt onvindbaar. “We hebben zelfs een studie uitbesteed om een goede plek te zoeken, maar we hebben die niet gevonden.”

“Er moet rekening gehouden worden met de bewoning. Je kan wel goed isoleren, maar je zit altijd met feestgangers die komen en gaan,” analyseert Vansina. “We hebben daarom ook gezocht naar locaties buiten de ring, maar dat vinden de studenten te ver.”

Ook de horecazaken zijn geen voorstander van een zaal buiten de ring. “Dat zou te veel van hun cliënteel wegtrekken,” aldus Verlinden.

RIP Silo

De laatste grote fuifzaal in Leuven was de legendarische Silo, waar in totaal tot

1100 feestgangers terecht konden. Uitbater Toon Janssens vertelt: “Ons interieur was strak met houten vloeren, en een zwart-witte inrichting. Als je binnenkwam, kreeg je een kick van het underground-gevoel dat er heerste.”

Aan dat succesverhaal kwam in 2011 een eind: “Het laatste half jaar kregen we een nieuwe buur als een van de weinige buurtbewoners. Vanaf toen kregen we wekelijks klachten wegens geluidsoverlast. Dat leidde tot steeds meer boetes en op termijn tot onze sluiting.”

“We zijn niet helemaal op de hoogte van de huurprijzen van Alma 2”

**TOON VAN SCHEL,
ALMAMANDATARIS BIJ LOKO**

“Een maand na onze sluiting is de buur verhuisd,” lacht Janssens zuur. Hij verwijt het stadsbestuur een te passieve houding: “Zonder twijfel is het stadsbestuur erin gefaald dat geschil op te lossen. Wij vroegen een sociaal onderhoud aan. Wij boden onze buur extra isolatie aan, maar stuitten steeds op een *njet*.”

Na de sluiting van zijn club, organiseerde Janssens eenmalig een evenement in de Hoorn. Ook daar botste hij op moeilijkheden met de stad: “We kregen achteraf een boete voor geluidsoverlast. De burens hadden ons nochtans gefeliciteerd voor de goede gang van zaken.”

“Het is jammer dat een stad als Leuven met zo veel jongeren nauwelijks een deftige ruimte aanbiedt om te feesten,” vindt Janssens. Ook feestpreses Camps concludeert dat een nieuwe, grote fuifzaal geen overbodige luxe zou zijn. “Elke Leuvense vereniging is daarnaar op zoek, denk ik.”

“We hebben een studie uitbesteed, maar geen goede locatie gevonden”

DIRK VANSINA, SCHEPEN FEESTELIJKHEDEN

Vansina verdedigt het huidige fuifbeleid van de stad: “Er zijn inderdaad 40.000 studenten, maar er zijn ook 90.000 Leuvenaars die hun recht hebben op wonen in de stad en op stilte en nachtrust. Het is onze taak om dat evenwicht te bewaren.”

Verlinden ziet geen probleem: “Het uitgaansleven floreert. Ik denk dat je op geen enkel nachtelijk uur kunt passeren zonder beweging te voelen.”

Student

Zeil je voor het eerst

De laatste link met het thuisfront

Op kot gaan, dat betekent je eigen potje koken, je kamer zelf proper houden en baas zijn over je eigen portefeuille. Wassen en strijken blijkt voor veel studenten toch nog een brug te ver.

FELINE KETELS

Het blijkt niet eenvoudig om studenten te vinden die zelf hun was en strijk doen. De meesten kiezen ervoor om elk weekend een enorme zak kleren mee naar huis te zeulen en de klus te laten klaren door iemand met verstand van zaken, meestal is dat "ons mama".

Jessica en Sindy, studenten sinologie, behoren tot die laatste groep. Maar toen ze vorig jaar op

"Doe vaker hetzelfde aan"

FILIP, VADER VAN TWEE STUDENTEN

uitwisseling naar respectievelijk China en Korea gingen, moesten ze wel hun eigen kleren wassen. "Het moeilijkste was wasmiddel kopen," vertellen ze. "We konden de etiketten niet lezen, dus we wisten eigenlijk niet wat we kochten."

Toch hebben ze zich zonder kleerscheuren uit de slag kunnen trekken. "Wassen bleek helemaal niet zo moeilijk," vindt Sindy. "Naar de etikettes keek ik niet eens.

Ik deed gewoon hetzelfde als mijn mama, en voor de rest leerde ik uit ervaring."

Ook Jessica ondervond weinig problemen, tot ze in de gemeenschappelijke wasruimte een waspiraat op heterdaad betrapte. "Je kon die wasmachines opendoen terwijl ze aan het draaien waren," vertelt ze. "Eén jongen maakte daar handig gebruik van, en stopte zijn was bij die van anderen. Het was duidelijk niet de eerste keer dat hij het deed."

Nu Jessica en Sindy weer thuis zijn, nemen ze toch liever hun was mee naar huis. "Mama wast toch sowieso. En op kot staat er geen wasmachine."

Voedselvergiftiging

Filosofiestudente Wendy gaat sinds dit jaar liever zelf naar de wasserette, zodat ze haar vuile kleren niet meer hoeft mee te nemen op de trein. "Mijn broer en zus zijn altijd weg met de goede reistasen, waardoor ik mijn kleren moet meenemen in zo'n enorme Ikea-zak. Daarin lagen mijn vuile onderbroeken en handdoeken toch iets te veel tentoon."

Al snel leerde ze dat die zelfstandigheid niet altijd van een leien dakje loopt. "Op een keer had ik in de wasserette een machine in gang gezet, maar was ik vergeten er wasmiddel bij te doen. Vijf euro letterlijk weggespoeld," verzucht Wendy.

"Als je de was doet van je kinderen, kom je heel wat te weten," vertrouwt Filip, vader van twee studenten, ons toe. Hij wast en strijkt al jarenlang de kleren van zijn kinderen. En nee, hun moeder is niet overleden of ernstig ziek. "Een man kan toch even goed de was doen als een

vrouw," vindt Filip. Bovendien kan hij bij het wassen een oogje in het

"Naar de etikettes keek ik niet"

SINDY, STUDENT SINOLOGIE

zeil houden. Zo kwam zijn jongste zoon eens thuis met lakens waar het braaksel halfslachtig uitgespoeld was. "Toen ik hem ernaar vroeg,

beweerde hij dat hij een voedselvergiftiging had opgelopen," lacht Filip. "Maar ik had wel door dat het van de drank was. Ik ben ook jong geweest."

De wassende vader heeft nog wijze raad voor alle studenten. "Doe wat vaker hetzelfde aan. Neem nu een jeansbroek: als je daar niet op morst en af en toe afwisselt, kun je die gemakkelijk drie weken dragen." De redactie wil hier graag aan toevoegen dat je bezwete *uitgaans-T-shirts* beter wel na gebruik meteen in de wasmand keilt. Kwestie van respect voor je medemens.

FOTO Kalina De Blauwe

AZIJN EN MOSTERD ZIJN MOGELIJK DE OORZAAK

Kulakdoop eindigt in brandwonden

Tijdens de doop van de Kulak, de KU Leuven campus in Kortrijk, liepen enkele studenten brandwonden op. De mengeling van mosterd en azijn zou de boosdoener zijn, maar dat is nog niet zeker.

JASPER VAN LOY

Niet in alleen in Leuven, maar ook in Kortrijk laten veel studenten zich deze dagen dopen. Voor de meeste studenten aan de Kulak verliep dat zonder problemen.

"Op de Kulak verloopt de doop volgens een parcours. Bij elk standje horen andere opdrachten," zegt deelnemster Masha. "Het viel best mee. We mochten niks doorslikken, enkel proeven en uitspuwen."

"Als het niet zo koud was geweest, had ik het fantastisch gevonden," zegt Masha. Dat vond ook student Simon van zijn doop. "Het is een beetje doorzetten, maar best fijn."

Voor anderen was de afloop veel minder positief. "Ik heb meegedaan omdat mij was gezegd dat de doop vorig jaar niet zo erg was," zegt een anonieme student. "Vooral in het begin was het toch redelijk erg."

"Een vriendin van mij moest naar UZ Gent"

ANONIEME STUDENT

Hij kreeg mosterd en azijn op zijn huid, twee producten die mogen gebruikt worden op de doop. Het was de combinatie die volgens hem ernstige gevolgen had. "Ik had kleine

brandwonden op mijn gezicht, die pas na een week weggingen," getuigt hij. "Een vriendin van mij moest naar het UZ Gent."

Doopcharter

Enkele verbrande studenten namen contact op met het presidium van de Kulak en Karel Dekimpe, de studentendecaan in Kortrijk. "In samenspraak met het praesidium hebben we de zaak snel kunnen aanpakken. We hebben de studenten geadviseerd om met een arts te spreken," zegt Dekimpe.

"In het verleden hebben we geen problemen gehad met de doop. Nu zijn er ook geen indicaties dat de regels van het doopcharter overtreden zijn," benadrukt Dekimpe.

Volgens Dekimpe is dat doopcharter al zeer strikt. "Het steeds verder reguleren van de doop is niet altijd de juiste oplossing," zegt hij. "Gezond verstand moet primeren. Een verstrenging is mogelijk als de standhouders zich niet aan de regels zouden hebben gehouden, maar daar zijn dus geen aanwijzingen voor."

Dat bevestigt Kulakpreses Sofie Lambert. "Alle standjes kenden de regels en hebben die perfect nageleefd. Daarnaast controleerden stewards het hele parcours, hadden we een goed uitgeruste EHBO-stand en was er op het einde van het parcours een douche voorzien."

"Steeds verder reguleren is niet altijd de juiste oplossing"

KAREL DEKIMPE, STUDENTENDECAAN KULAK.

"Of mosterd en azijn werkelijk aan de basis liggen van het incident, is niet helemaal duidelijk," zegt Lambert. "Vast staat dat we geen verboden producten hebben gebruikt."

Toch neemt de preses zich voor om de werkwijze volgend jaar bij te schaven. "Om een traditie als de doop in stand te houden, moeten we elk jaar opnieuw verbeteren."

HET LEVEN ZOALS HET IS LUCA DRAMA

"Je komt jezelf telkens opnieuw tegen"

Je boterham verdienen op het podium. Velen dromen ervan, maar het is slechts weinigen gegund. Boven op de Leuvense Lemmensberg wagen de studenten van LUCA Drama hun kans.

HEIDI VAN ROMPUY

De gemiddelde student lijkt het niet te weten, maar ook Leuven heeft een dramaopleiding. Verscholen tussen de bomen langs Gasthuisberg, ligt de campus van LUCA School of Arts, de kunstenhogeschool die opleidingen aanbiedt in Brussel, Gent, Leuven en Genk. LUCA School of Arts behoort bovendien sinds 2013 tot de Associatie KU Leuven (zie hieronder).

Zo ook LUCA Drama, de acteeropleiding op campus Lemmens. Een bende excentrieke artistiekelingen, luidt het cliché over "de toneelschool". Een bezoekje op de berg leert ons echter iets anders. Een dramastudent is ook gewoon student. Zij het dan wel nét iets anders.

"Tijdens de opleiding kom je soms in donkere kelders"

LYNN VAN DEN BROEK, DERDEJAARSSTUDENT

"Een belangrijk verschil met "gewone" studenten is dat wij geen lessen kunnen skippen," vertelt eerstejaars Charlotte De Wulf. "Als je maar met een tiental studenten bent, valt het op als je er niet bent. Je kan het bovendien niet maken om af te zwakken, want je wil jezelf graag bewijzen."

"Je hebt niet de kans om je te verstoppen," vult tweedejaarsstudent Bart van der Heijden aan,

"Je kan niet zeggen: vandaag leun ik achterover en ben ik geen deel van de groep. Een dramaopleiding is niet enkel een individueel parcours, maar ook een groepsproces. Het gaat niet enkel over jezelf, maar ook over jezelf inzetten."

Blootgeven

"Jezelf inzetten", krijgt volgens de mythes een best harde invulling op de toneelschool. Docenten breken je eerst af, om je daarna weer op te bouwen. Of is dat een fabeltje? "Dat is naar mijn gevoel overdreven," zegt Charlotte, "De docenten zijn hard, maar hebben wel het beste met je voor. Die strenge aanpak is nodig als je ver wilt geraken."

Toch is de opleiding soms een emotionele rollercoaster, vertelt Bart: "Je komt jezelf tegen, opnieuw en opnieuw." Ook derdejaarsstudente Lynn Van den Broek beaamt dat: "In het derde jaar ga je nog persoonlijker werken dan in de eerste twee jaren. Je vertrekt bij het maken van je bachelorproef namelijk echt vanuit jezelf en je familie."

"Als ik iets toon aan mijn klasgenoten of leerkrachten, moet dat ook altijd iets van waarde zijn," gaat Lynn verder. "Als je een taak maakt op de universiteit, dan blijft dat op papier. Alles wat je hier doet, komt echter helemaal vanuit jezelf. Dat maakt deze opleiding zo anders."

Die persoonlijke aanpak schept bovendien een sterke band met de klasgroep, vertelt Bart: "Het is belangrijk dat je elkaar het vertrouwen geeft om jezelf bloot te geven."

Wordt al dat graven in jezelf dan soms niet een beetje te veel? "Als ik heel eerlijk ben, heb ik me wel al eens afgevraagd of dit

echt is wat ik wil," geeft Lynn toe. "Je komt tijdens de opleiding soms in donkere kelders en dat weegt zwaar. Soms wil je eens leven zoals gewone mensen: opstaan, werken en thuiskomen. Maar dan besef ik dat ik dat na twee weken al beu zou zijn."

Realiteit

Buiten de schoolpoorten wacht de drama-studenten bovendien een harde realiteit: besparingen en een overvol werkveld. "Het is naïef te doen alsof je niet bezorgd ben wat hierna gebeurt," gaat Bart verder. "Al geloof ik wel dat je je toekomst deels in eigen handen hebt. Braafjes afwachten tot je een rol krijgt, is geen optie."

"Ik zie dit moeilijke klimaat dan ook als een aanmoediging voor jonge makers om zich nog meer te bewijzen. Je moet die woede gebruiken en laten zien dat je die hulp niet altijd nodig hebt om sterke dingen te maken."

"Braafjes afwachten tot je een rol krijgt, is geen optie"

BART VAN DER HEIJDEN, TWEDEJAARSSTUDENT

En net daar schuilt volgens Bart de kracht van LUCA Drama: "Een van de sterke punten van onze opleiding is dat je niet enkel wordt voorbereid om te spelen, maar ook op maken en regisseren."

"Bovendien blijf je niet alleen op de berg, maar word je ook verplaatst naar het werkveld," vult Lynn aan. "Vanaf het derde jaar repeteren en spelen we vaak in OPEK, midden tussen de makers en kunstenaars."

Afdalen van de Lemmensberg

De dramaopleiding van het Lemmensinstituut ging post-integratie deel uitmaken van LUCA School of Arts en valt onder de Associatie KU Leuven. Een bestuurswijziging met een versterkte focus op Onderzoek moet die verandering doorzetten.

EVELYNE VAN HECKE

LUCA Drama komt sinds kort beetje bij beetje van de Lemmensberg af. Niet alleen werkt de opleiding nu samen met andere opleidingen van LUCA School of Arts, ook de *partnership* met de KU Leuven is versterkt.

"Onze studenten kunnen keuzevakken opnemen aan de KU Leuven," vertelt Kris Cuppens, opleidingshoofd van LUCA Drama. "Al hopen we dat in de toekomst ook studenten uit andere opleidingen in een aantal van onze lessen te verwelkomen." KU Leuven studenten kunnen zo de onderzoekende blik van een theatermaker op de mens leren kennen, meent hij.

Cuppens staat er sinds kort ook niet meer alleen voor als "grote baas" van LUCA Drama. Hij krijgt versterking van Stefanie Lambrechts en Geert Kestens, die respectievelijk de taken van Algemeen Coördinator en Opleidings- en Onderzoekskoördinator op zich zullen nemen. Cuppens wordt Artistiek Coördinator.

"De beste balans leek een triumviraat"

KRIS CUPPENS, ARTISTIEK COÖRDINATOR LUCA DRAMA

"Het was zoeken naar een balans in deze nieuwe situatie binnen de Associatie en de beste balans daarvoor leek dit triumviraat," verklaart Kris Cuppens. "In de praktijk verandert er eigenlijk niet zoveel. We vonden werken onder één leider namelijk al langer een gek idee."

Daarnaast hoopt LUCA Drama nog meer de focus te kunnen leggen op onderzoek. "Wij vertrekken van artistieke onderzoeksvragen, specifiek voor het werkveld," legt Onderzoekskoördinator Kestens uit.

OPEK

Onlangs kreeg LUCA Drama de visitatiecommissie over de vloer. Ze scoorden inhoudelijk goed, maar kregen kritiek op de infrastructuur. "Dat is ondertussen opgelost. We kregen ruimte in OPEK om met onze studenten te repeteren", nuanceert Cuppens. Nog een beetje meer afdalen van die Lemmensberg dus.

Of het een slimme keuze is om drama te studeren in Leuven, daar lijken de drie het volmondig over eens. "Leuven is sterk aan het ontwikkelen op het vlak van theater," zegt Stefanie Lambrechts. "Voor jonge makers biedt dat interessante kansen om opgemerkt te worden. In Brussel of Antwerpen ben je namelijk slechts een van de honderden, hier niet."

Een verslag van ons bezoek op de Lemmensberg vind je ook op Veto TV

Cultuur

VOORBESCHOUWING FABULEUS ALLEEN DE GROOTSTE NABIJHEID

Jongeren, liefde en Goethe

Dat FABULEUS het experiment niet schuwt, daar is “Alleen de grootste nabijheid” een bewijs van. Deze keer brengt ze drie Nederlandse en vier Vlaamse jongeren samen. Makers Bram Jansen en Ryan Djokokarso vertalen Goethe naar dans.

EVELYNE VAN HECKE

We gluren binnen bij een van de repetities in de laatste rechte lijn naar de première in STUK. Een groep jongeren staat een uur enthousiast en professioneel te zwoegen op ongeveer 5 minuten dans. “We trachten attent te zijn voor de magie van het moment,” zegt Peter Anthonissen, dramaturg bij FABULEUS.

Die magie gaat snel, maar je krijgt genoeg tijd om elk beeld voldoende binnen te laten komen. Ze bewegen langs elkaar, voor elkaar, door elkaar en toch niet helemaal met elkaar. Ze bewegen in elkaars grootste nabijheid.

De jonge ploeg gaat minuscule te werk onder het alziend oog van choreograaf Ryan Djokokarso. “Daar een beetje hoger. Daar vijf centimeter meer naar rechts. Daar een seconde langer wachten. Opnieuw. Opnieuw.”

“Detailkritiek,” denkt de buitenstaander. Toch maakt vijf centimeter wel degelijk een wereld van verschil. Hier zijn vakmen- sen aan het werk. “Als je de betekenis van abstracte bewegingen kunt communiceren naar een publiek heb je de puurste vorm van betekenisgeving te pakken. Dans is eerlijk,” vindt regisseur Bram Janssen.

Bram Jansen studeert af op de Toneel- academie in Maastricht als regisseur.

Zijn partner Ryan Djokokarso maakt op 20-jarige leeftijd een gedurfde carrièreswitch: na Technische Bedrijfskunde gaat hij dans studeren in Rotterdam. “Ik had heel rijk kunnen worden, maar dans doet mijn hart sneller kloppen,” verklaart hij.

Gewoon al spreken over “de jongeren” is een idiotie

Ze vinden elkaar privé via een gemeenschappelijke vriendin. Kort daarna beginnen ze samen te werken. Enkele producties later komen ze bij FABULEUS terecht. Het duo werkt al eerder bij Dox, het FABULEUS van Utrecht.

Voor *Alleen de grootste nabijheid* gaan Dox en FABULEUS een kortstondige relatie aan om acht Vlaamse en Nederlandse jongeren onder te dompelen in het liefdesexperiment in Goethe's *Die Wahlverwandtschaften*.

Een poging

Goethe vertalen naar dans is geen evidentie. “Het hoofdelement waarmee we dat gaan doen is analyse versus dans. Het gaat om de poging die werelden samen te brengen. Toch gaan we daar nooit helemaal komen en dat maakt het moeilijk voor iedereen. Daarom heet de voorstelling *Alleen de grootste nabijheid*,” vertelt Bram.

Hoe je dat vormgeeft is de volgende vraag. “Door de moeilijkheid en de onmogelijkheid te laten zien. Er zitten heel veel paradoxen in het boek, die laten we ook zijn in de voorstellingen. Het is een spannend experiment dat kan mislukken,” vreest Bram stiekem.

“De grote uitdaging is dat je op geen enkel moment mag uitgaan van vooronderstellingen,” vertelt Anthonissen. “Je moet zowel het materiaal als de jongeren ernstig nemen en niet vervallen in clichés zoals “Goethe is te moeilijk voor jongeren” of “we drukken dat er wel in.”

Het is een spannend experiment dat kan mislukken

“Gewoon spreken over de jongeren is zelfs al een idiotie. De spelers hebben buiten hun jonge leeftijd maar weinig gemeenschappelijk.”

Goed mengsel

Naast het culturele verschil, hebben de dansers allemaal een andere achtergrond. Volgens Ryan en Bram speelt dat geen rol. “Je merkt dat ze open staan voor elkaars cultuur. Er worden wel wat taalkundige mopjes gemaakt, maar ze hebben hetzelfde doel en dat verbindt,” vertelt Ryan. Theater maken heeft dat blijkbaar als leuk neveneffect.

Diezelfde diversiteit en verbinding vind je ook bij de samenwerkende gezelschappen volgens Bram: “Artistiek gezien verschillen ze heel erg van elkaar, dat is een gegeven. Maar daar hebben we niet mee geworsteld.”

Dox kiest voor een *urban* aanpak, terwijl FABULEUS de neiging heeft wat meer intellectueel uit de hoek te komen. “Dat is wel een fijne combinatie,” gaat Bram verder, “Zeker ook omdat de jongeren zo anders zijn daarin. Dat mengt heel goed.”

Alleen de grootste nabijheid gaat op 11, 12 en 13 november in première in STUK

FOTO Vincent Peeters

Slow reading project Smartphones geband uit Barboek

Smartphones maken het leven eenvoudig, wordt wel eens gezegd. In Barboek ging vorige week de eerste editie van het “Slow Reading Project” van start. De smartphone was een uur lang verboden én overbodig.

MARGOT DE BOECK

Afspreken in een gezellig café met mensen die je niet kent om dan een uur lang in absolute stilte te lezen. Dat is waar *the Slow reading project* voor staat. “Het idee is overgewaaid uit Nieuw-Zeeland,” vertelt initiatiefnemer Lieselotte De Snijder, die het project in januari al in Hasselt lanceerde.

“Na mijn verhuis van Hasselt naar Leuven wilde ik het hier voortzetten. Ik wilde niet speciaal terug naar Hasselt om te lezen,” lacht ze.

“Tijdens de vakantie kan ik altijd veel lezen, maar anders is mijn tijd gevuld door dagelijkse to do's of word ik afgeleid

door mijn smartphone en andere schermen. Het kan wel deugd doen om rust in te bouwen en echt te genieten van de woorden,” vertelt ze over het waarom van het project.

Beetje awkward

Nog niet helemaal beslist of ik wel een uur tijd heb om mee te doen, zet ik mij aan een tafeltje aan de zijkant. Ik zou nog wat mailtjes kunnen sturen en Barboek is best een gezellig café.

Ergens in de verte slaat een klokkentoren acht uur. De uitbundige klassieke muziek wordt uitgezet en plots is alles stil.

Aan de tafeltjes rond mij wordt hard gelezen. Misschien is het toch wat ongepast om nu opzichtig mijn computer open te klappen of zomaar weg te gaan. Noodgedwongen sla ik aan het lezen.

Na een tijdje vraag ik me af of de avond echt maar een uur duurde, en geen twee of drie uur? Ik verlies mijn tijdsbesef en

“Het kan deugd doen om echt te genieten van de woorden”

INITIATIEFNEMER LIESELOTTE DE SNIJDER

BOEKENBEURS KIEST OPNIEUW COMMERCIEËLE PAD

Van Ish Ait Hamou tot Henry David Thoreau

“Schrijvers in een nieuw jasje,” met Jani

Haal uw gefronste wenkbrauwen maar weer boven. Ook dit najaar moet het boek op de Antwerpse boekenbeurs opboksen tegen BV's en speelse randanimatie. Of dat echt een probleem is, is een andere vraag.

DAGMAR DIRKX

Nadat Pascale Naessens de geheimen van de voeding heeft onthuld, wijst stijlgoeroe Jani op de *do's en don'ts* van uw al te saaie klerkast. Etcetera. Vandaag halen boekenliefhebbers en kleine uitgeverijen herin-

“Meedoen aan de Slimste mens, dat is deel van je job”

MARNIX PEETERS, SCHRIJVER

neringen op aan een boekenbeurs die in het teken van het ernstige boek stond, toen commercialisering nog het kleine broertje was dat braaf in het hoekje stond toe te kijken.

Toch is de profilering van de boekenbeurs als commercieel massa-evenement geen recent fenomeen, verklaart professor Nederlandse Literatuur Dirk De Geest. “De idee van commercialisering is oorspronkelijk begonnen met jeugdboeken. Ondertussen is ze wel uitgebreid tot de non-fictie boeken, tot kookboeken, tot 'BV'-boeken. En eigenlijk ook tot het programma van de boekenbeurs zelf.”

BV's als lokaas

Het kleine broertje is het hoekje ontgroeid: commercialisering zwaait met gemak de scepter op de boekenbeurs. Maar moet dat problematisch zijn? De Geest is niet overtuigd: “Elk jaar zie ik daar massa's mensen,

waarvan er veel met boeken naar buiten gaan. In veel gevallen zullen dat wel 'BV'-boeken of strips zijn. Maar ondertussen hebben ze wel een massa andere boeken gezien.”

Auteur Marnix Peeters sluit zich aan bij die gedachtegang. Hij verwijst daarvoor naar de populaire schrijver-danser Ish Ait Hamou, die zich waagde aan de roman *Cécile*. “Ik hoor vele mensen zeggen dat het slecht en *cheesy* is, en vooral voor jonge meisjes,” zegt Peeters. “Dat kan allemaal wel zo zijn, maar dan ben ik toch blij dat die jonge meisjes eens een boek ter hand nemen, in plaats van hun smartphone. Moeten we zo niet denken?”

Kostelijke grap

Niet enkel het circusgehalte van de boekenbeurs blijkt een hindernis voor kleinere boekhandels en uitgeverijen. Professor De Geest verklaart: “Voor een kleine stand betaalt een uitgever 6.000 euro. Bovendien moet die uitgever zelf alle verpakingsmaterialen betalen en zelf personeel inzetten. Reken daar de beschadigde boeken bij en je zit aan ongeveer 7.500 euro voor een deelname aan de boekenbeurs.”

Bij de wetenschappelijke Leuvense boekhandel Peeters kennen ze dat probleem al jaren. “Het is een zeer kostelijke grap,” meldt de zaakvoerder. Niettemin duikt hier wederom de wrange nasmaak van de commercialisering op: “Wij verkopen geen wetenschappelijke boeken als wij naast mensen zoals Jeroen Meus staan,” klinkt het.

Als de kleine uitgeverijen op de boekenbeurs langzaam verdwijnen, kan aan het breed publiek dan wel een “ander” boek worden aangereikt?

Ivoren toren

Bij WPG Uitgevers proberen ze de balans te bewaren. Dat gebeurt door persoonlijk advies te geven aan lezers, maar ook door het aanbod breed te houden. “Wij geven ‘Grey’ uit, maar aan de andere kant hebben we net *Walden* van Henry David Thoreau moeten bijbestellen. Mensen komen ook naar onze stand om oude klassiekers te herontdekken,” legt woordvoerder Barbara Geenen uit.

“Elk jaar gaan massa's mensen met veel boeken naar buiten”

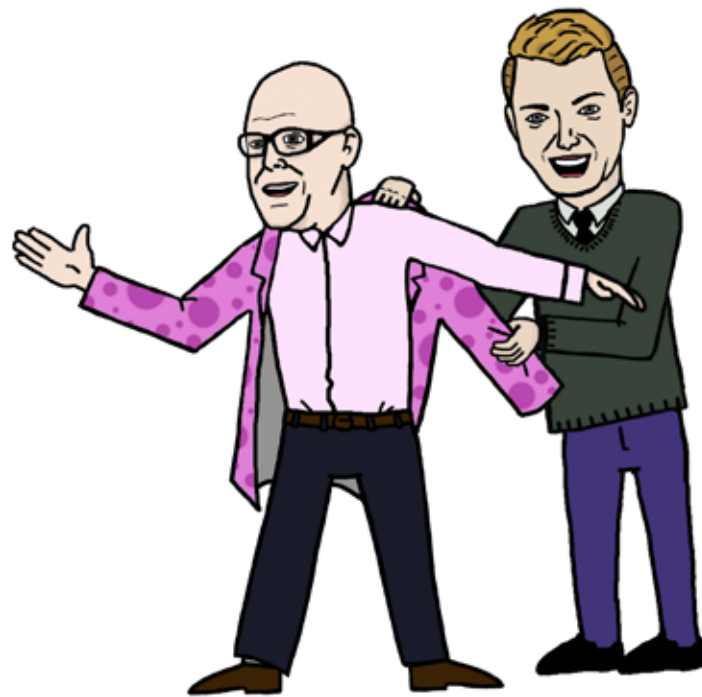
DIRK DE GEEST, PROFESSOR NEDERLANDSE LITERATUUR,

Marnix Peeters draait de kritiek op de commercialisering om. Misschien zitten te veel zielen uit

het schrijversmilieu vast in wat hij de “Ivoren Toren van de Literatuur” noemt. Hij begrijpt de kritiek vanuit het vak op zijn deelname aan *De Slimste Mens ter Wereld* nog altijd niet: “Ik bedoel, dat is uw job. Dat is ook een manier om mensen aan het lezen te krijgen.”

Met andere woorden: een breed publiek aan het lezen krijgen, blijkt

nu eenmaal een brede – en dus ook commerciële – aanpak te vragen. Niemand *moet* naar de boekenbeurs. Professor De Geest zet de puntjes op i: “Voor de geïnteresseerde boekenliefhebber die niet van commerciële events houdt, is er nog altijd een prachtig alternatief: de betere boekhandel.” En die toegang is nog altijd gratis.

CARTOON Guillaume Deprez

Doe de groentetas

Elke **maandag** een verrassend biologisch groente- en fruitpakket op 8 afhaalpunten.

Data, plaats en uren te vinden op: www.kuleuven.be/groentetas

mezelf af en toe in het boek, ondanks de voorbijflitsende flarden van *to-do-lists*.

Barboek heeft een aangenaam interieur en plaats genoeg, en is zo de ideale locatie voor het event. Ook de opkomst van de lezers zat precies goed. Iedereen bleef voldoende uit elkaars *comfort zone*. Een klein minpuntje was de al te luide stilte: het is niet zo aangenaam bewegen op het gênant krakende leer van de stoel.

In de agenda

Mieke, het meisje aan het tafeltje voor mij, vond het een bijzondere ervaring: “Een uur lijkt plots lang en heel kort. Het is raar om met drie achter elkaar te lezen, maar ik zou het vreemder vinden als iemand naast me zit. Ik zou het niet leuk

vinden als ik merk dat die sneller leest.”

Dries en Sylvia zitten aan een klein tafeltje verderop. “Ik had schrik om lawaai te maken,” lacht Dries. Ook Sylvia voelde zich in het begin niet helemaal op haar gemak: “Ik ben gestopt met onderstrepen. Ik dacht dat het geluid van mijn pen zou irriteren.”

Toch was de stilte een welkom geschenk. “Het was even wennen, maar na tien minuten zat ik helemaal in mijn boek,” vertelt Dries. “De stilte was magisch, het had iets gewijds,” is Sylvia onder de indruk. “Iemand ging naar het toilet. Ik zou wachten tot na het uur.”

Dries en Sylvia hebben elkaar, ondanks het kleine tafeltje, nog nooit

“Het geluid van mijn pen kon anderen irriteren”

SYLVIA, LEZER

ontmoet. Op de vraag of ze nog wat over hun boek zullen praten lachen ze elkaar wat ongemakkelijk toe: “Ik denk van niet,” klinkt het bij beiden. “Ik ben hier niet voor het sociale aspect,” zegt Dries. Al heeft hij wel iets aan de sociale druk: “Ik zet het nu in mijn agenda. Dit uur was bestemd om in te lezen.”

Menu van maandag 9 tot vrijdag 13 november

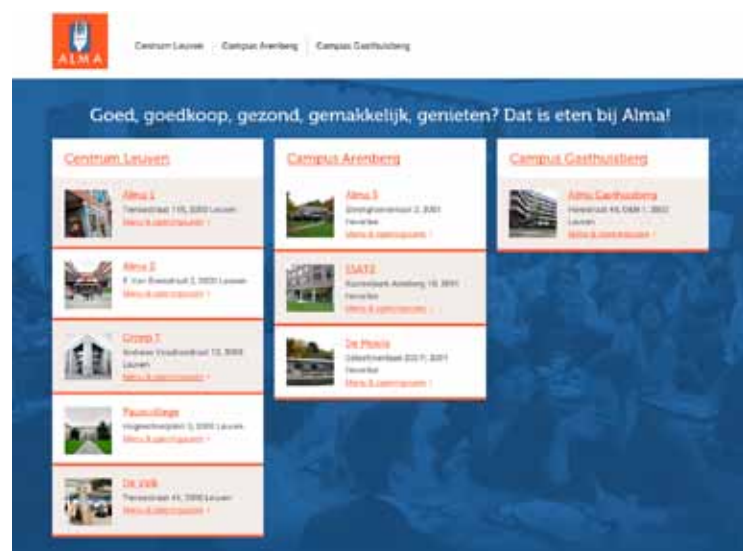
Maandag	Traditioneel stoofpotje uit Wales (A1, A2, A3, GHB) €6,00
	Bloemkoolburger met regenboogwortelen (A1, A2, A3, GHB) (V) €5,50
	Vleesbrood met Brusselse spruiten en vleessaus (A1, A2, A3, GHB) €3,20
	Koninginnenhapje (A1, A2, A3, GHB) €4,30
	Spaghetti bolognaise (A3) €4,30
Dinsdag	Kikkererwtten op z'n catalaans (gegratineerd met olijven en mozzarella) (A1, A2, A3, GHB) (V) €4,30
	Blinde vink met groene koolpuree en vleessaus (A1, A2, A3, GHB) €5,50
	Kippenbrochette met loonse saus en gele raapjes (A1, A2, A3, GHB) €6,00
	Spaghetti bolognaise (A1, A2, A3, GHB) €3,20/€4,30
Alma is gesloten op woensdag 11 november	
Donderdag	Kippenbout met zoet-zure currysaus en gebakken rijst (A1, A2, A3, GHB) €3,20
	Rumsteak met bonne femme saus (champignons, spek, zilveruitjes) en wortelen (A1, A2, GHB) €6,00
	Vegi balletjes met provencaalse saus en snijbietpuree (A1, A2, A3, GHB) (V) €4,30
	Witloofgratin (A1, A2, A3, GHB) €5,50
	Koniginnenhapje (A3) €4,30
	Spaghetti bolognaise (A3) €3,20/€4,30
Vrijdag	Quorn pita met venkel, wortel en courgette salade en yoghurt dressing (A2, A3, GHB) (V) €5,50
	Rumsteak met bonne femme saus (champignons, spek, zilveruitjes) en wortelen (A3) €6,00
	Chipolata met schorseneren in room (A1, A2, A3, GHB) €3,20
	Kabeljauwfilet met mediterrane saus en broccoli (A1, A2, A3, GHB) €6,00
	Koninginnenhapje (A1, A2, A3) €4,30
	Pitabroodje met vegetarische gyros, met dilledressing en slaatje (V) (A1) €5,50

A1= Alma 1
A2= Alma 2

A3= Alma 3
V= Vegetarische schotel

GHB= Gasthuisberg

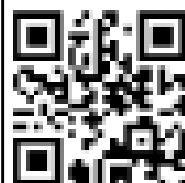
Alma heeft een nieuwe website! Surf naar www.alma.be voor alle updates.

*One man's trash is
another man's treasure!*

*Inzameling en verkoop van tweedehands
goederen met een enorm en steeds
wisselend aanbod!*

de kringwinkel

SPIT

Ijzermolenstraat 10-12 ~ 3001 Heverlee

www.spit.be

AL 15 JAAR DE GOEDKOOPSTE
FUIFZAAL VAN LEUVEN
ALBATROS
F U I F Z A A L

**BOEK NU AL VOOR
VOLGEND ACADEMIEJAAR!**

**355 PER AVOND, 250 EURO TIJDENS HET WEEKEND OF
VOOR KRINGEN DIE AANGESLOTEN ZIJN BIJ LOKO,
OF 180 EURO VOOR EEN CANTUS**

Bij elke vierde huif van een vereniging binnen het zelfde academiejaar is de huur van de zaal gratis. Dat geldt ook als je het vatenrecord breekt!

**CENTJE BIJVERDIENEN?
WIJ ZOEKEN STEEDS
AVONDVERANTWOORDELIJEN.**

RESERVATIES EN INLICHTINGEN: 016/22.31.09 OF ALBATROS@LOKO.BE

WWW.LOKO.BE/ALBATROS

KULEUGEN

Satirische rubriek

Mark Peeters heeft gelijk

“Mark Peeters had het al die tijd al bij het juiste eind!” dat jubelt de gehele onderzoeksgroep van toegepaste fysica in Leuven. “We zien nu pas dat het onderzoek dat wij al die jaren hebben gedaan onder-maats is!” Dat zou volgens professor Jo Eniseen, hoofd van de onderzoeksgroep, niet verwonderlijk zijn: “we hebben te lang onze ogen gesloten voor de ware woorden van Peeters.

We moeten niet meer arrogant zijn en zijn argumenten negeren.” legt Vlaardingen de nadruk op elke lettergreep. “Zo zei Mark Peeters laatst dat

hij zijn auto parkeerde aan de Dekensstraat. Dat bleek te kloppen.

Als iemand zulke ware dingen beweert over iets tri-viaals als waar zijn auto staat, moet hij over sub-stantiële zaken ook wel gelijk hebben.” “De aarde is rond! De maan draait om de aarde!” gonst het door de gangen van kasteel Arenberg, “Dat wisten we al-lemaal nat-uurlijk wel al, maar door de bril van Mark Peeters lijkt het opeens al-lemaal nieuw!”

Er is binnen de universiteit ook een tegengeluid te horen. “Mark Peeters weet niks.” zegt bijzonder hoogleraar

wiskunde Ben Watisiks. “We mogen niet vergeten dat je met alle letters in zijn naam het woord ‘reetkramp’ kunt maken. Dan hou je een S over. En welk hemellichaam begint met de letter S? Saturnus met reetkramp – dat is gewoon van de pot gerukt.

Je moet die man niet serieus nemen.” Ook professor elektromechanica Ellen Verwoerd is kritisch: “Het is nu NO-vember. Hiervoor was het nog OK-tober. We moeten stoppen met positief zijn: Mark Peeters is niet OK, we moeten NO tegen hem zeggen. Dat lijkt mij heel logisch!” (jm)

ISIS hoopt westerse zieltjes te winnen met radicale restyling

Studenten die ook in het weekend studeren hebben 13 % meer kans op vroegtijdige impotentie.

SlimmeRik

Alma KU Leuven
@alimakuleuven

Following

Vanavond kennen we de nieuwe K3, maar ook de nieuwe Alma Classic! Stem op jouw favoriet: bit.ly/1Mg8hpf

View translations

Soms maakt de KU Leuven ook gewoon zichzelf: deze Tweet is rechtstreeks van de Alma-Twitterpagina geplukt.

— Colofon —

Veto

's-Meiersstraat 5
3000 Leuven
Tel 016 22 44 38
Fax 016 22 01 03
e-mail: veto@veto.be
www.veto.be
www.twitter.com/veto_be

Jaargang 42 - Nummer 07
Maandag 9 november 2015

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofdredacteur:

Roderik “Deontologie” De Turck

Redactiesecretaris & V.U.:

Margot “Heteroseksualiteit” De Boeck
's Meiersstraat 5
3000 Leuven

Redactie:

Kalina “Slaap” De Blauwe, Paul-Emmanuel “Tijd” Demeyere, Quinten “Gendergelijkheid” Evens, Simon “Lange afstand-srelaties” Grymonprez, Karel “Intimiteit” Peeters, Jasper “Indierock” Van Loy, Heidi “Nuance” Van Rompuy

Schrijvers: Naomi “K3” Bonny, Thomas “Sociale media” Ciquet, Dagmar “De Verlichting” Dirckx, Louise “Heverlee” Goegebeur, Hinde “De Lijn” Gurbuz, Pjotr “De beurs” Hubin, Feline “Ironie” Ketels, Maarten “Sport” Langhendries, Joes “Talenten” Minis, Vinsent “Rechts” Nollet, Jonas “Neoliberalisme” Potemans, Lisanne “Papieren boeken” Van der Meijde, Evelyne “Werken voor geld” Van Hecke, Jente “Eenvoud” Van Lindt Anneleen “Natuur” van Kuyck, Louise “Relatie” Willocx

Fotografen: Bart “De smerige rosse... muntjes” Heleven, Lize “2011” Helsen, Bavo Nys, Vincent Peeters, Anneleen van Kuyck, Anneluus Vermeersch

Tekenaars: Pjotr Hubin, Guillaume “kapitalisme” Deprez, Jeroen “Religie” Baert, Martijn “Het bombardement op Warschau” Stoop

Dtp: Roderik De Turck, Margot De Boeck, Tim “Structuur” van Eijzeren

Eindredactie: Margot De Boeck, Paul-Emmanuel Demeyer-Roderik De Turck, obias “Nieuwe websites” Geerinckx-Rice, Simon Grymonprez, Karel Peeters, Jasper Van Loy, Heidi Van Rompuy, Jasper Van Loy

IT:

Joachim Beckers, Pieter Hiele

Publiciteit:

Alfaset cvba - alfaset@loko.be
016 22 44 38
Drukkerij:
Coldset Printing Partners (Groot-Bijgaarden)
Oplage: 9.000 exemplaren ISSN-nummer: 0773-5162

Abonnementen

Wil jij elke week een Veto in de bus? Mail dan je naam en adres naar margot@veto.be en schrijf 11 euro over op BE80 0010 9597 1977.

Meedoen?

Redactievergaderingen vinden iedere vrijdag plaats om 16 uur en staan open voor iedereen. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, favoriet voorbijgestreefd concept) zijn welkom op het redactieadres. Lezersbrieven kunnen tot vrijdag 14 uur, liefst mailsgewijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be. De redactie behoudt zich het recht reacties in te korten of op het internet te publiceren.

Chris Lomme & Simone Milsdochter

“Complex is niet moeilijk, maar vraagt meer tijd”

In “Leni & Susan” staan Chris Lomme en Simone Milsdochter in een ijzige dialoog tegenover elkaar. In OPEK Café reflecteren ze over de onbestaande waarheid, de media en jong blijven.

EVELYNE VAN HECKE, ANNELEEN VAN KUYCK EN HEIDI VAN ROMPUY

Ze lijken wel hartsvriendinnen geworden, Chris Lomme en Simone Milsdochter. Al om en bij de zestig keer stonden ze samen op de planken in Leni & Susan, een voorstelling van toneelgezelschap het nieuwstedelijk en Stijn Devillé over de Duitse diva Leni Riefenstahl en de Amerikaanse schrijfster en activiste Susan Sontag.

Lomme kruipt in de rol van Riefenstahl, die ondanks haar rijk gevulde carrière het meest bekend werd door haar propagandafilms in opdracht van Hitler. Voor de ene is Leni een fascist, voor de andere één van de meest memorabele cineastes ooit.

“Er zit geen waarheid in wat goed of slecht is,” nuanceert Milsdochter, die in het stuk de rol van opponent Sontag op zich neemt, “dat is net de grote kracht van de voorstelling.”

“Kunst heeft niets met politiek te maken,” dixit Leni. Klopt dat?

Simone Milsdochter: «Neen, alles is politiek. De definitie van politiek houdt in hoe we met elkaar omgaan. Je kan je niet zomaar van de samenleving afsluiten.»

Chris Lomme: «Ik hou niet van pamflettair of moraliserend theater, maar wat je maakt, reflecteert wel een ideologie. Onderhuids moet het publiek voelen wat je bedoelt. Je hebt soms mensen die naast de maatschappij proberen te leven. Ik vind het belangrijk dat die groep begint na te denken.»

“Het vergt veel moed om jezelf in vraag te stellen”

SIMONE MILSDOCHTER

Komen die mensen naar een voorstelling zoals “Leni & Susan”?

Lomme: «Ze komen wel, maar mensen hebben moeite met moeilijke thema's. Ze zijn niet geïnteresseerd in een voorstelling over iets wat ze niet kennen. Daarom moeten wij proberen hun blik wat te openen.»

Milsdochter: «Het is jammer om je enkel tot je eigen erf te beperken. Daar is McDonald's of *The Sound of Music* namelijk fantastisch in. Je weet wat je krijgt. Maar wat je weet dat ken je al. De wereld is complexer. McDonald's mag,

“Als je cultuur doodzwijgt, vergeten mensen dat het bestaat” Simone Milsdochter

FOTO Anneleen van Kuyck

maar het is fijn om te weten dat er ook broccoli bestaat.»

«Precies daar geeft theater je de kans dingen anders te bekijken. Complex betekent niet moeilijk, maar het vraagt iets meer tijd. Zet het raam open en dingen waaien vanzelf binnen.»

Waarheid

Ook Leni Riefenstahls verhaal is complex. Ondanks haar aandeel in de nazi-propaganda, valt haar persoon er niet mee samen.

Lomme: «Mensen zoals Stalin en Hitler vallen niet te verdedigen. Maar een groot deel van de Duitse bevolking werd gestraft, ook al waren ze niet per se collaborateurs. Ook Leni was niet echt een fascist.»

«Daarom is “Leni en Susan” een goed stuk, omdat het subtiel wordt aangepakt. Er zijn harde passages, maar je vraagt je ook af wat jij in die situatie zou doen.»

Milsdochter: «Er is geen zwart-wit, enkel mensen die moeilijke keuzes moeten maken. In theater is er op dat vlak meer plaats voor nuance. Al gaat dat idee in tegen onze tijd, waar je op basis van een Twitterbericht een situatie meteen moet beoordelen.»

Is er te weinig ruimte voor nuance in de media?

Lomme: «Ik vind het vooral spijtig dat er zo weinig over theater wordt gepraat. Waar zijn de mensen nu over bezig? *De Kampioenen!* De film heeft al een miljoen bezoekers en dat zit mij dwars.»

Milsdochter: «Precies omdat het een McDonald'sje is (*lacht*). Het zou eigenlijk geen of-ofverhaal moeten zijn, maar wel een en-enverhaal. De media moeten

laten zien dat er naast de wereld van geld, reclame en seks nog een andere wereld bestaat. En als je cultuur doodzwijgt, vergeten mensen dat het bestaat. Als je niet weet wat groen is, kan je er ook niet van gaan houden.»

De culturele sector is geen gemakkelijke weg. Ook voor jullie niet?

Milsdochter: «Er komt binnenkort een nieuwe subsidieronde aan. Het zijn onzekere tijden, dus iedereen houdt zijn hart vast.»

Lomme: «Toen ik net wegging uit de KVS en ging stempelen, vroegen ze: mevrouw Lomme, wat komt ú hier doen? Een acteur is geen rijk mens, maar dat vind ik niet erg, want ik zou niets anders willen doen. Het vraagt wel veel van je. Het is jammer dat mensen daar geen benul van hebben en vragen: wat doe jij overdag?»

Relativeren

Op een podium geef je je als acteur bloot. Komt kritiek dan nog harder aan?

Lomme: «Iedereen denkt dat je in de huid van een personage kruipt, maar dat bestaat niet. Je geeft jezelf altijd bloot. Daarom moet je jezelf kritisch bekijken.»

Milsdochter: «Het vergt vaak veel moed om jezelf in vraag te stellen. Je kan denken: ik heb gewoon mijn dag niet. Maar je kan ook denken: wat heb ik laten liggen? Je moet jezelf confronteren en zeggen: vandaag geen schouderklopje.»

Leer je jezelf door ouder te worden dan ook beter relativeren?

Milsdochter: «Dat is precies de reden waarom Chris zo jong blijft. Omdat ze

haar geest open houdt en vragen blijft stellen. Daar vind ik haar een fantastisch voorbeeld in. Ze krijgt klappen, maar ze zegt: kom maar op!»

Lomme: «Je moet klappen kunnen verdragen. Je moet ze leren aanvaarden en vooral leren houden van de complexiteit van het individu. Mijn vader zei: “Hou je hand eens boven je hoofd om te zien wie jij bent, in plaats van een ander te bekritisieren.” Dat ben ik nooit vergeten. Ik kan iemand niet graag hebben, maar ik ga hem daarvoor niet aanvallen. *Chacun sa vérité.*»

“Je moet leren houden van de complexiteit van het individu”

CHRIS LOMME

Milsdochter: «Je hoeft ook niet jong te zijn om jong te zijn. Om de cirkel rond te maken: de enige manier om jong te blijven is om je niet te beperken tot je eigen erf. Je moet gewoon je hekje openzetten. Dan komen er dingen binnenwaaien die je verrassen en vraag je je af waarom je alleen dat tuintje hebt verzorgd. Soms komt er ook een vuilniszak aangewaaid, maar uiteindelijk zul je verrijkt worden.»

“Leni & Susan” speelt op 14 november nog één keer in 't arsenaal (Mechelen). Simone staat vanaf december in “Hoop”, de nieuwe voorstelling van het nieuwstedelijk.